

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 8/2023

Září 2023

Budoucnost Církve závisí i na nás

„Ale najde Syn člověka víru na zemi, když přijde?“ (Lk 18,8) Myslím, že znepokojující Ježíšova otázka je nám všem dobře známa. Připomeňme si však, v jakém kontextu ji náš Pán položil.

Ježíš otázku vyslovil v závěru podobenství o soudci a vdově (srov. Lk 18,1-8). Zastavme se nejprve u samotného podobenství, ze kterého Ježíš nakonec vyvodil dvojnásobný závěr. Pokud se vdově podařilo oblomit nečestného soudce prostřednictvím naléhavých proseb, o kolik více Bůh, dobrý a spravedlivý Otec, „obrátní své vyvolené, kteří k němu volají dnem i nocí“. A mimo to nenechá je dlouho čekat, ale hned bude jednat. Podobenství představuje výzvu k naléhavé a důvěrné modlitbě.

Boha není třeba přesvědčovat slovy, vždyť on lépe než my sami ví, co potřebujeme. Vytrvalá modlitba vyjadřuje víru, že Bůh je neustále naším spojencem. On nám pomáhá vítězit nad zlem, které je v nás i mimo nás, o něj se lze opřít i v těch nejtěžších okamžicích života. Pokud však upouštíme od modlitby, víra vyhasíná. Dokonce ztrácíme i samotný pojem víry; za věřící se prohlašují i ti, co jen připouštějí existenci čehosi vyššího nad námi.

Z Ježíšova podobenství je zřejmé, že nejde o nějakou víru osvícenců. Čelíme silnému pokušení omezit obsah víry jen na to, k čemu se dokážeme dopracovat naším rozumem. Představitel klasické filozofie Immanuel Kant (1724 – 1804) se pokusil náboženství uzavřít do hranic přirozeného rozumu. Chtěl tím stanovit nový základ politického a sociálního života, aby se vyhnul roztržkám mezi jednotlivými vyznáními. Zůstalo mu však jen neurčité božstvo deistů. Už to nebyl Bůh Abrahama, Izáka a Jakuba, ale jen jakási sjednocující idea rozumu. A kdo by se nakonec také modlil k nějakému kosmickému architektovi, který svět sice stvořil, ale teď mu jeho dílo je už lhostejné? To vše se jeví jako žalostné ochuzení náboženství, protože víra není jen záležitostí mudrlantů, kteří hledají kritérium k určení společné morálky. Náboženství (latinsky religio) znamená „znovu navazování“ (religare) vztahu člověka s Bohem. Bůh chce být mým Bohem, nabízí mi přátelství. Ve hře je osobní vztah a ve vztahu nás ten druhý vždy dokáže překvapit.

Najde Ježíš víru u nás, u mě?

Ježíš nám přislíbil svou přítomnost až do konce světa (srov. Mt 28,20). Pekelné brány jeho Církev nepřemohou. Pán nám však neslíbil, že ji nepřemohou v Evropě či u nás. Dlouhé období jsme zlehčovali nebo ignorovali znamení doby. Dnes by však byl záměrně slepý ten, kdo by popíral, že svět, jaký jsme znali dosud, definitivně končí. Stačí si všimnout prázdnějších kostelů, kněžských seminářů i řeholních domů a tomu často odpovídající vnitřní prázdnoty, jakož i rostoucího počtu nepokřtěných. To vše dosvědčuje, že neprožíváme jen dobu změn, ale změnu doby. Velké systémy myšlení, které ovlivňovaly život lidí, ztrácejí na váze. Dnes se jednoduše myslí tak, jak se žije. Dokonce i zákony

se tvoří podle toho, jak lidé žijí. V diskusích už nemají váhu rozumové argumenty křesťanů, kteří se snaží svět přesvědčit o své pravdě, ať už jde o potraty nebo o genderovou ideologii. Sociolog Zygmunt Bauman (1925 – 2017) hovoří o takzvané tekuté modernitě, ve které se člověk osvobozuje od všech závazků, odpoutává se od minulosti i budoucnosti, jen aby žil v neustálé přítomnosti. Filozof Alasdair MacIntyre (1929) současnou kulturu připodobňuje k rozpadající se Západořímské říši, kde se společnost výhradně

soustředila na hledání požitků, na sobectví a na život pro danou chvíli. Západ –

oddáním se relativismu – opustil rozum a tradici ctností. Nejenže nám už nevládne víra, ale stranou jsme dali i samotný rozum. Nastupuje éra emotivismu, kde všechny morální volby jsou jen výrazem pocitu jednotlivce. Epochu myšlení vystřídala epocha života. Katolický teolog Henri de Lubac (1896-1991) křesťanům radí, abychom se světem nediskutovali, ale abychom ho překvapili novým životem. Dnes dokáže vyhrát jen život víry, život v Duchu Svatém, přesně to, co nám chybí. Kdyby se mezi námi našlo alespoň pár rodin, co žijí víru, byla by zde naděje, že polomrtvé farnosti opět ožijí. Bohužel náš život se řídí podle tohoto světa; je ztvárňován internetem, televizí, tlacháním. Zajisté existují ještě osoby, které proti tomu všemu bojují, ale trend je takový. Povrchně žité a vlažné křesťanství nedokáže nikoho zapálit, oduševnit. Pokud nebudeme žít podle Ducha, nastane triumf pohanského života. Buď my křesťané světu nabídneme Ježíše, ve kterém je náš skutečný život, nebo zde nebudeme vůbec.

Je vůbec možné dělat prognózy do budoucnosti? V roce 1969 se o to v německém rádiu pokusil kardinál Joseph Ratzinger. Přestože si vědom svých omezení, přece jen odvážně předpověděl: „Z dnešní krize se vyvine Církev zítřka – Církev, která mnoho ztratila. Stane se malou a bude muset začít víceméně od začátku. Už nebude moci obývat mnoho z budov, které vybudovala během své prosperity. A když se počet jejich přívrženců zmenší, ztratí mnohé ze svých sociálních privilegií.“

Toto zubožení však Církev přivede k pokoře. Ze zkoušky prosévání vzejde Církev víry, Církev duchovní, z níž bude proudit velká síla. Bude to Církev čerstvého rozkvětu a bude vnímaná jako domov člověka, kde každý najde život a naději po smrti. Na kom

však závisí takto předpověděná budoucnost? Taková budoucnost Církve jistě nebude záviset na těch, kdo se s ní sladí pouze na chvíli, nebo na těch, kdo žijí jen z kritiky. Podobně nebude záviset ani na těch, kteří si volí lehčí cestu, nebo na těch, kteří se vyhýbají utrpení kvůli víře. „Budoucnost Církve může a bude záviset na těch, jejichž kořeny jsou hluboké a žijí z čisté plnosti víry.“ Od jednotlivých členů bude vyžadováno mnohem více iniciativy. K obrodě Církve vždy přispěli světci – lidé, kteří vidí více než ti ostatní, neboť jejich životy pokrývají širší realitu. Vždyť člověk vidí jen v takovém rozsahu, v jakém žil

a trpěl. Dnešní pohodlný člověk se vyhýbá Bohu; pomocí omámení nebo nějakého potěšení utíká z hloubky svého bytí. „Je-li pravda, že člověk vidí jen svým srdcem, potom jak moc jsme slepí!“

Originály, ne fotokopie

Budoucnost Církve tedy závisí na svatých. Jak zdůrazňuje papež František, jde nejednou o svatost „vedlejších dveří“ - svatost těch, kteří žijí mezi námi a jsou odrazem Boží přítomnosti. Ke svatosti jsme povoláni všichni a naší metou je dokonalost nebeského Otce. Prožíváme-li hluboké přátelství s Bohem, stáváme se mu podobnými. Přátelství s Bohem je naším povoláním. Jak se Pán kdysi ptal Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ (Jan 21,16), tak se ptá i každého z nás: „Chceš mě za přítele?“ Nabídnuté přátelství mohou i odmítnout podobně jako bohatý mladík, který nezachytil Pánův pohled plný lásky (srov. Mk 10,21). My ani netušíme, co ten jediný mladík mohl udělat pro lidstvo. Jeden jediný Ježíšův přítel dokáže ovlivnit křesťanskou komunitu, a to i po celá staletí. Vzpomeňme si jen na svatého Františka z Assisi! Velmi výstižně poznamenává katolický spisovatel Léon Bloy (1846 – 1917): „Jediným skutečným smutkem, jediným skutečným selháním, jedinou velkou tragédií v životě je nestát se svatým.“

Pán i na nás hledí s láskou. Pokud nám vlastním způsobem odrážíme tvář zmrtvýchvstalého Krista, tehdy jsme „originály“. Jako jedinečné bytosti dokážeme druhým darovat naši trochu dobra – vždyť nikdo nemůže dát světu to, co jsem povolán dát mu já. Jedině Ježíš dělá člověka skutečným, svobodným, krásným zevnitř! Dobrý učitel nám nedovoluje kopírovat totožnost jiného originálu. Nekonečná láska stvořila každého jako originál; člověk je povolán k lásce, k sebedarování. O naši originalitu nás však chce obrat jedna zvrácenost – je to touha vlastnit věci, které mají „všichni“. Mnozí se stávají stejnými jako ti ostatní, neboť běží za tím, co jim mocní tohoto světa vnucují prostřednictvím reklamy a příslibů konzumu. A tak nemohou rozvíjet dary, které do nich vložil Pán, ani poskytnout světu své jedinečné osobní schopnosti. Nakonec se stává, jak říkal ctihodný teenager z Milána Carlo Acutis (1991 – 2006), že „všichni se rodí jako originály, ale mnozí umírají jako fotokopie“. Byl by slepý ten, kdo by si nevšiml záměrnou snahu vyprázdnit a vykořenit dnešního člověka, jen aby se z něho stal lehce manipulovatelný subjekt sériové výroby. Papež František tvrdí: „Tak vzniká kulturní destrukce, která je stejně závažná jako vyhynutí živočišných a rostlinných druhů“ (Christus vivit, 186). Kolik mladých si myslí, že šťastnými je udělat nejnovější smartphone, nejrychlejší auto či módní oděv.

Trpké vystřízlivění často přichází příliš pozdě. Věci nikdy neposkytnou člověku skutečnou radost; ta pochází jen z vědomí, že je milován a že miluje.

Živá víra je vždy misionářská

Přátelství s Ježíšem se nerozlučně spojuje s misií. Taková byla Petrova zkušenost. Jakmile vyznal svou lásku k Pánu, dostal od něho posláni. My často

podléháme pokušení vzdychat nad krizí a snít o časech rozkvětu Církve. Při pohledu na tolik lhostejnosti kolem nás, podléháme strachu, že budeme vypadat jako naivky a ostatní se nám budou smát. Avšak člověk zamilovaný do Krista se dívá na svého Pána a neobrací se dozadu. Chce jednoduše kráčet za Ježíšem, aniž by se ohlížel po druhých.

Nemůžeme popírat, že křesťané jsou obklíčeni valícími se vodami modernity. Někteří navrhuji postavit si archu, ve které bychom našli útočiště, dokud voda neopadne a my bychom mohli stát na suché zemi.

Správné je však jiné řešení – jak Petr kráčet po rozbouřených vlnách, a přitom se spoléhat na Pána, že jeho ruka nás zachytí a nenechá nás utonout. Možná i my budeme konfrontováni s vlastní slabostí, když v nepříznivém prostředí Ježíše zapřeme. Ale i to se může stát příležitostí vyznat mu svoji lásku. Takto své posláni prožívala i prvotní církve. Společenství apoštolů nezůstalo uzavřeno ve večeřadle. Přestože předtím ztratili všechno, na velikonoční ráno byli proniknuti novým životem, kterým je obdařil Duch Svatý. Vyšli a nemohli mlčet o tom, na co vlastníma očima viděli a čeho se vlastníma rukama dotýkali (srov. 1 Jn 1,1). Církev v krizi nezachrání administrativní struktury a dokonalá organizace, ale jen setkání se s živým Kristem a skutečné přilnutí k němu. Tehdy člověk pocítí radost, že je křesťanem, a zatouží se o tuto radost i podělit. Připomeňme si slova papeže Františka: „Potřebujeme impuls Ducha, abychom nebyli paralyzováni strachem a vypočítavostí, abychom si nezvykli kráčet jen v bezpečných hranicích. Pamatujme, že z toho, co je uzavřeno, nakonec páchne vlhkost, a udělá se nám špatně“ (Gaudete et exsultate, 133). Nestačí nám lamentovat nad tím,

že komunikační technika a sociální sítě jsou nebezpečným osidlem, dělají lidi závislími na konzumu a uzavírají je do negativnosti – udělat prostředek k předávání evangelia, hodnot a krásy.

Autenticky prožívaná víra dokáže oslovit i současného člověka. Kardinál Joseph Ratzinger řekl: „Lidé z celkem naplánovaného světa se ocitnou úplně sami. Pokud celkově ztratili pohled na Boha, ucítí hrůzu své ubohosti. Potom objeví malé stádo věřících jako něco nového. Objeví to jako naději, která je pro ně určena, a jako odpověď, kterou vždy hledali.“ Kéž bychom my jako křesťané nesehali v našem poslání a nabídli světu naději!

Nejenže nám už nevládne víra, ale stranou jsme dali i rozum.

(podle KN)

Jak se účastnit na Eucharistii

„Církev přijala Eucharistii od Krista, svého Pána, ne jako jeden z cenných darů, ale jako dar par excellence, neboť je to Kristův dar sebe sama, jeho osoby v jejím svatém lidství, jakož i jeho díla spásy.“ (*Jan Pavel II.: Ecclesia de Eucharistia 11*)

Gibsonův objev

Slavný americký herec a režisér Mel Gibson dosáhl ve věku 35 let vrcholu své herecké kariéry. Získal Oscara, stal se slavným a byl jedním z nejlépe placených herců v Hollywoodu. Získal mnoho, ale ztratil největší poklad – víru v Ježíše Krista. Tehdy se ocitl – jak sám zmiňuje – ve strašném stavu. V tak strašném, že se mu zdálo, že jediným východiskem je vyskočit z okna a sáhnout si na život. Prožíval hluboké duchovní utrpení, ve kterém člověk ztrácí chuť žít. A právě tehdy vzal do rukou evangelium. Začal ho číst a uvažovat o tajemství Kristova umučení a smrti. Udělal převratný objev: Ježíš je živá osoba a skrze své svaté rány, umučení, smrt a zmrtvýchvstání uzdravuje

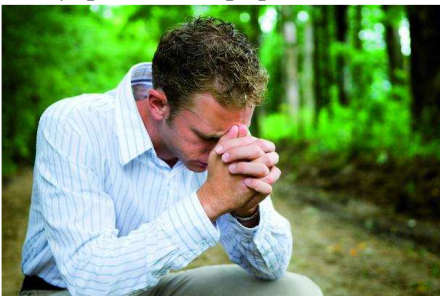
všechna lidská zranění, osvobozuje z největších otroctví a hříchů. Po tomto objevu Gibson začal horlivě žít podle zásad katolické víry. Svědomitě se každý den modlil, pravidelně se zpovídal a každý den se účastnil mše svaté. Filmem Umučení Krista chtěl otrást svědomím křesťanů, aby si znovu uvědomili, co se zpřítomňuje během každé mše svaté. Máme účast na nejdůležitější události – na spáse, kterou nám svým umučením, smrtí a zmrtvýchvstáním získal Ježíš Kristus.

Dramatický boj proti silám zla

Během pozemského života ustavičně bojujeme proti zlu. Tento napínavý boj dobra se zlem, víry s nevěrou probíhá v srdci každého člověka. Nezvítězíme, nedosáhneme nebe, pokud podlehneme znechucení a vzdáme se. Někdy můžeme mít dojem, že zlo převládá ve světě kolem nás, ale svatý Jan nám ve Zjevení předává velmi povzbuzující zvěst: spojíme-li se s Kristem, jistě zvítězíme. V poslední knize Písma svatého apoštol popisuje nepřetržitý boj dobra se zlem z perspektivy věčnosti, a proto představuje celý průběh tohoto boje – oběti i definitivní vítězství. Přestože nepřítelova zuřivost a síla budí hrůzu, andělé, kteří nás chrání, a svatí, kteří za nás orodují, jsou silnější a poslední slovo patří Bohu. Celá Kniha zjevení popisuje urputný, ale vítězný boj nebe proti peklu. Tento boj proběhl v umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a obnovuje se v tajemství Eucharistie, aby takto mohli mít na něm účast a vítězit lidé všech pokolení.

Rozumný voják

Rozumný voják nepůjde do boje bez přípravy. Rovněž nezvítězíme nad zlými duchy, pokud se nepřipravíme, budeme-li mít slabou a nejistou víru. Musíme se

podrobit přísné sebekázní a tréninku, naplánovat si každodenní povinnosti. „Čím lépe se na mši svatou připravíme, tím více milostí dostaneme, když se jí zúčastníme. Milosti, které můžeme získat během mše svaté, mají nekonečnou Boží moc tak, abychom měli čas na svědomitou práci, odpočinek a modlitbu, na čtení Písma svatého, katolického

tisku, dobrých náboženských knih, především Katechismu Katolické církve. Sebekázeň při plnění každodenních povinností je celoživotní úkol. Duchovní

boj trvá. Ježíš nás vyzývá k rozhodnému jednání, k tomu, abychom si uklidili dům svého srdce, protože nepřátele potkáme ve své duši. Jsou to: egoismus, lenost, pýcha, závist, nemírnost v jídle a pití, žádostivost, zloba, lakota, neodpuštění apod. Nejprve musíme pojmenovat své hříchy, špatné touhy, závislosti a začít je odstraňovat s Kristovou mocí. Prvořadý úkol je snažit se o to, abychom vždy žili ve stavu posvěcující milosti, ze srdce odpouštěli všechno a všem, nepěstovali si výčitky ani nároky vůči nikomu. Je nutné, abychom si předsevzali, že po těžkém hříchu hned půjdeme ke svatě zpovědi a nebudeme to odkládat na později. Pravidelná zpověď, na kterou se připravíme upřímným zpytováním svědomí, trvalá duchovní formace, prohlubování víry a modlitebního života, praktikování základních pravidel při sebezdokonalování a náboženské vzdělávání jsou nezbytnou přípravou pro dobrou účast na mši svaté.

Bezprostřední příprava

Na mši svatou musíme přicházet dost brzy, abychom se na ni mohli připravit modlitbou v tichu a soustředěnosti. Panna Maria nás prostřednictvím mystičky Cataliny Rivas vyzývá, abychom nepřicházeli na poslední chvíli, ale abychom si vytvořili čas na důstojnou přípravu na největší zázrak, jakým je mše svatá: *„Čím lépe se na mši svatou připravíme, tím více milostí dostaneme, když se jí zúčastníme. Milosti, které můžeme získat během mše svaté, mají nekonečnou Boží moc. Jediné, co je omezuje, je naše schopnost je přijmout. Milost je čistá Boží moc, která doplňuje naše nedostatky a slabosti naší lidské přirozenosti. Díky Boží milosti můžeme udělat to, co bychom nikdy nedokázali svými silami: milovat s čistým srdcem, všem všechno odpustit, zcela se obětovat a sloužit jiným, nepřipoutávat se k ničemu pozemskému, ale ze všech sil směřovat k nebi.“*

Znamení kříže

Od chvíle, kdy jsme přijali křest, nosíme ve svých srdcích znamení, že patříme do nadpřirozené rodiny. Jen Bůh má v dokonalé míře všechny vlastnosti rodiny: otcovství, synovství a lásku. Bůh je rodina a my do ní patříme. První křesťané si tuto

radostnou pravdu připomínali znamením kříže, kterým se značili na čele. I my, když dnes děláme znamení kříže, označujeme své tělo jménem naší Boží rodiny: Otce, Syna i Ducha Svatého. Bůh je naše rodina. Jeho jméno je: Otec, Syn a Duch Svatý. Jan Pavel II. řekl, že Bůh ve svém nejhlubším tajemství není samota, ale rodina, protože on sám v sobě je otcovstvím, synovstvím a láskou, které tvoří podstatu rodiny. Vždy, když se přezehnáváme, zvláště na začátku mše svaté, vědomě obnovujeme svou smlouvu s Bohem uzavřenou při křtu, vyjadřujeme, že patříme do Boží rodiny, a vyznáváme víru v Nejsvětější Trojici a ve spásu, kterou nám Kristus získal na kříži. Znamení kříže vyjadřuje i to, že přijímáme všechny pravdy víry, které vyznáváme ve Vyznání víry, které v našem jménu vyřkli při křtu naši rodiče. Takto nově potvrzujeme své rozhodné zřeknutí se ďábla, jeho pýchy a všech jeho hříchů. Když děláme znamení kříže, obnovujeme svůj závazek žít podle zásad křesťanské víry a slibujeme, že během mše svaté se sjednotíme s Kristem v jeho úplné odevzdanosti Otci během jeho umučení a smrti na kříži. Když děláme znamení kříže, nesmíme zapomínat na to, co říká svatý Atanáš: *„Znamení kříže ničí veškerou magii, zneškodňuje všechny čáry a zlé síly se třesou strachem.“*

Úkon kajícnosti a Sláva Bohu na výsostech

Na začátku slavení Eucharistie si musíme vzbudit lítost nad hříchy, které jsme spáchali: *„Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Když však uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil, a protože je spravedlivý.“* (1 Jn 1,8-9). Panna Maria nás prostřednictvím Cataliny Rivas povzbuzuje: *„Z hloubky srdce pros Pána, aby ti odpustil hříchy, kterými jsi ho urazil(a), potom se budeš moci účastnit na výsadě, jakou je mše svatá.“* V neděli a na slavnosti po úkonu kajícnosti zpíváme hymnus Sláva Bohu na výsostech. Je to modlitba radosti a chvály za nesmírnou Boží péči o každého z nás. Chvalme Boha tak radostně, jak to dělají andělé v nebi (srov. Zjv 15,3-4) a při Ježíšově narození (srov. Lk 2,14).

Bohoslužba slova

„Víra je tedy z hlásání, hlásání pak se děje slovem o Kristu.“ (Řím 10,17). Boží slovo nás připravuje na přijetí Ježíše v Eucharistii. Origenes a další církevní otcové vyzývali, abychom Krista přítomného v Božím slově uctívali stejně jako v Eucharistii (srov. Dei verbum 21). Aby nám účast na bohoslužbě slova přinesla prospěch, máme podle výzvy Panny Marie adresované mystičce

Cataline Rivas – pozorně poslouchat Boží slovo. Liturgická čtení, žalm, responzorium jsou úryvky z Písma svatého, které Církev vybrala pro účastníky mše svaté na konkrétní den. Mají nás oslovit, dotknout se našeho srdce, probudit naše svědomí. Bůh se nám promlouvá ve svém slově, proto ho máme poslouchat, přijímat a uvádět do praxe.

Příprava obětních darů

Když přinášíme obětní dary, obětujeme spolu s nimi i sebe a všechno, co jsme

a co máme. Věříme, že Bůh přijímá to, co je dočasné, a proměňuje to na věčné (srov. *Lumen gentium* 34). Panna Maria nás prostřednictvím Cataliny Rivas vyzývá a zároveň nám vysvětluje, že pokud se vědomě účastníme mše svaté, náš anděl strážce přednáší naše dary a prosby před Pánův oltář. Panna Maria nás povzbuzuje k aktivní účasti na mši svaté a prosí nás,

abychom v té chvíli obětovali svou rodinu, blízké, dobrodince i nepřátele, i ty, kteří nás prosili o modlitbu.

Eucharistická modlitba

Během eucharistické modlitby, kdy celebrant vyslovuje slova proměnění, jsme účastníky nejdůležitějších událostí lidských dějin: Kristova umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Nacházíme se na Kalvárii u nohou ukřižovaného Krista. „*Je to zázrak nad zázraky,*“ vysvětlila Panna Maria Cataline Rivas. „*Pána neomezuje ani čas, ani prostor. Ve chvíli proměnění jsou všichni přítomní přeneseni na Kalvárii do chvíle Kristova ukřižování... Pozvedni zrak a kontempluj ho. Dívej se na něj a opakuj modlitbu z Fatimy: ‚Pane, věřím ti, klaním se ti, důvěřuji ti a miluji tě. Prosím tě o odpuštění pro ty, kdo nevěří, neklaní se, nedůvěřují a nemilují tě.‘ ... Řekni mu, jak moc ho miluješ, a klaň se Králi králů.*“ V duchu máme hledět na Ježíše, který umírá na kříži, protože on byl probodnut pro naše hříchy, ztrýzněný pro naše nepravosti (srov. Iz 53, 5). Ježíš svou smrtí na kříži přinesl dokonalou oběť, která snímá hříchy všech lidí.

Jak může Kristus přinášet oběť? Je přece pravý Bůh, druhá osoba Nejsvětější Trojice! Komu může Bůh přinést oběť? V Bohu, v nebi láska, která dává život, trvá věčně. Bůh Otec se dává celý, když plodí Syna a dává mu své božství. Otec miluje a dává život a Syn je jeho dokonalým odrazem. Proto i Syn miluje a dává

život. Je dárcem života, který dostal od Otce. Tento život dává Otcovi jako dokonalý projev vděčnosti a modlitby. Život a láska, které Syn dostává od Otce a které dává Otcovi, to je Duch Svátý. Toto se děje během mše svaté, v níž se zpřítomňuje to, co Boží Syn koná od věčnosti: miluje Otce tak, jako Otec miluje Syna a dává mu Dar Lásky (Ducha Svatého), kterého od něho dostal. To, co Boží Syn dělá od věčnosti, nyní činí ve své lidské přirozenosti. Nezměnil se, když se stal skutečným člověkem, protože Bůh se nemění, je věčný, nemá začátek ani konec. To, co se mění, to není Bůh, ale lidská přirozenost. Bůh přijal naši lidskou přirozenost, a proto každý Kristův čin, každá jeho myšlenka – od chvíle vtělení až po smrt na kříži – je projevem lásky Syna k Otcovi. Ježíš ve své lidské přirozenosti, v níž soustředil

všechny hříchy lidstva a obětoval je Otcovi ve chvíli ukřižování, vyjádřil to, kým je od věčnosti. Ježíšovo utrpení je utrpením druhé božské osoby, Slova, a proto proniká všude, kam pronikla ničivá síla zla. On, který byl zcela nevinný a svatý, trpí a umírá za každého člověka a spojuje se s hříšným lidstvem. V této zkušenosti nepopsatelného utišení se stal poslušným Otcovi až k smrti (srov. Flp 2,8) a obětoval se Otcovi za hříšníky: „Otcče, do tvých rukou poručím svého ducha!“ (Lk 23,46). Utrpení a smrt jsou projevem úplné poslušnosti Syna vůči Otcovi. Na tuto Synovu bezmeznou poslušnost a odevzdanost reagoval Otec svým darováním se – darem nového nesmrtelného života ve zmrtvýchvstání (srov. Jan Pavel II.: *Redemptor hominis* 20). Když Ježíš umírá, dostává od Otce dar vzkříšeného života. Ježíšova dokonalá láska a poslušnost ve chvíli smrti, v největším utrpení, ve zkušenosti největšího hříchu a Otcova odpověď v daru zmrtvýchvstání jsou vrcholným úkonem spásy. Úplně nevinný a bezhříšný Ježíš přijal ze života všech lidí hřích a smrt, aby ve zmrtvýchvstání získal pro všechny dar nesmrtelného života a odpuštění všech hříchů. Ve smrti a zmrtvýchvstání mocí lásky Otce a Syna se Ježíšova lidská přirozenost zbožstila a sjednotila s božskou.

Pro nás, kteří se účastníme mše svaté, je to neopakovatelná šance, abychom se ve chvíli proměnění pokorně spojili s Ježíšovou obětí, neboť jen tak bude naše oběť dokonalá a budeme moci přijmout dar Ducha Svatého, který nás zbožstí a dá nám účast na definitivním Kristově vítězství.

Obřad přijímání

Eucharistie, kterou přijmeme s čistým srdcem, nás proměňuje a uvádí do nebeské skutečnosti, protože získáváme účast na životě Nejsvětější Trojice a stáváme se členy Boží rodiny. Účast na mši svaté je branou do nebe, kde sám Bůh „setře každou slzu“ (Zj 21,3-4). Nic na nebi ani na zemi nám nedá víc než to, co dostáváme na mši svaté, kde přijímáme život a lásku samého Boha. Není to metafora, předpověď ani obraz, ale opravdová skutečnost. Proto se musíme mše svaté účastnit s otevřenými očima, ušima, myslí a srdcem a s velkou vděčností přijímat dar Eucharistie zmrtvýchvstalého Krista v jeho oslavené, zbožštěné lidské přirozenosti.

S pokorou se skloňme před velikostí Boha, který vstupuje do lidského srdce, a s vroucím duchem přijmeme eucharistického Ježíše. Jednoduše ho přivítáme, těšme se z jeho přítomnosti, spojme se s ním.

Teprve potom mu upřímně řekněme o svých potřebách a potížích, aby se tento „nejzávažnější čas“, jak jej nazvala svatá Faustina, neproměnil na vypočítávání našich proseb a bolestí. Někteří lidé přijímají Krista ze zvyku. Rutina způsobuje, že mu nemají

co říci nebo že jen odříkají modlitby bez srdečného vztahu.

Po přijetí Eucharistie potřebujeme aspoň pět minut na osobní přebývání s Ježíšem v tichu svého srdce. V této nejintimnější jednotě odevzdejme Bohu sebe jako výlučné vlastnictví. Můžeme použít slova modlitby: „*Vezmi, Pane, a přijmi celou mou svobodu, mou paměť, můj rozum a celou mou vůli. Všechno, co mám a co vlastním, jsi mi dal ty. Tobě, Pane, to vracím; všechno je tvoje, nalož s tím zcela podle s její vůle. Dej mi jen tvou lásku a milost, neboť ta mi stačí.*“ Má to vyplývat z našeho přesvědčení a touhy.

S jakou vírou přijímáme Krista Eucharistií, dar Božího života, jeho všemohoucnost, která je silnější než největší síly světa? Oheň může zahřát nebo spálit. Je to jen vzdálený příklad, který popisuje nadpřirozenou Boží moc, kterou stvořil celý vesmír. Jako odpověď dne bychom tedy měli přijímat tento dar/nebe, který dostáváme vždy, když přijímáme Eucharistií!

Po mši svaté máme žít, pracovat a odpočívat ve spojení s Ježíšem, jako to dělala svatá Faustína: „Když ke mně přicházíš ve svatém přijímání, Ty, Ježíši, jenž sis laskavě s Otcem a Duchem svatým učinil příbytek v malém nebi mého srdce, snažím se být celý den s Tebou, nenechávám Tě ani chvíli samotného. – I když jsem ve společnosti lidí nebo s chovankami, mé srdce je stále spojeno s ním. Když usínám, obětuji mu každý úder svého srdce, když se probouzím – beze slov se do něho ponořuji. Když se probudím, chvíli velebím Nejsvětější Trojici a děkuji, že mi darovala ještě jeden den. – Že se ještě jednou na mně zopakuje tajemství vtělení Tvého Syna, že se ještě jednou před mým pohledem zopakuje Tvé bolestné utrpení. – Tehdy se snažím Ježíšovi usnadnit, aby skrze mne pronikl do jiných duší. Všude chodím s Ježíšem, všude mě provází jeho přítomnost“ (Deníček, 486).

(podle Milujte sa)

Eucharistické zázraky

Již jsme o nich možná slyšeli, ale víme něco bližšího? Kdy a kde? Blahoslavený Carlo Acutis se pokusil tyto zázraky zdokumentovat a tak díky jeho práci se můžeme seznámit alespoň s těmi, co se staly nám nejbližší. Kéž nám to pomůže v uvědomění si, že ve svatém přijímání nepřijímáme nějaký „posvěcený chléb“, ale **skutečné Tělo Ježíše Krista, Božího Syna**.

Legnice - Polsko

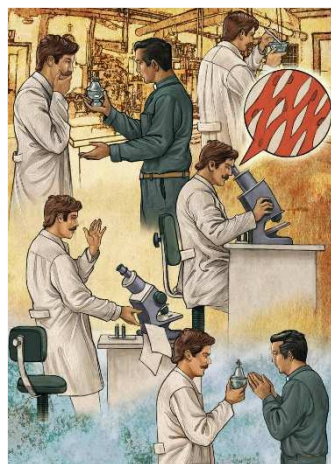
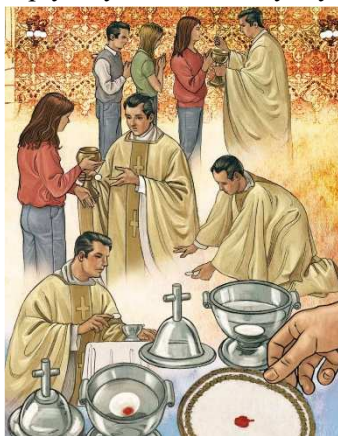
25. prosince 2013 v kostele svatého Hyacinta v Legnici při eucharistické slavnosti nedopatřením spadla při rozdávání svatého přijímání na zem

posvěcená hostie, která byla po zvednutí umístěna do nádoby naplněné vodou. Farář kostela sv. Hyacinta, P. Andrzej Ziombra, vypráví, že 4. ledna se spolu s dalšími kněžími šel podívat, zda se posvěcená Hostie, která spadla

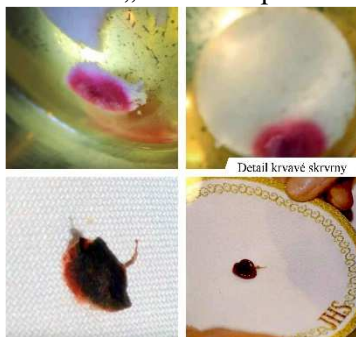
na zem, ve vodě rozpustila, protože od té doby uplynuly téměř dva týdny:

„Okamžitě jsme si všimli, že se Hostie nerozpustila a že se asi na $\frac{1}{5}$ jejího povrchu objevila červená skvrna. Rozhodli jsme se tedy o tom, co se stalo, informovat biskupa, který sestavil zvláštní teologickou a vědeckou komisi, aby událost analyzovala. Mezitím jsme si všimli, že s přibývajícimi dny skvrna na Hostii změnila barvu ze sytě červené na červenohnědou (...). Vzorek Hostie byl odebrán přímo vědci 26. ledna 2014. Pro nás kněze byl zázrak zřejmý. Komise však musela nejprve ověřit, zda se nejedná o nějakou houbu, plíseň nebo vnější činidlo (...). Ústav soudního lékařství ve Vratislavi při první analýze ihned vyloučil přítomnost bakterií nebo plísní, které se zbarvily do

červena. Druhý histopatologický rozbor ukázal, že některé úlomky se zdají být součástí tkáně myokardu. Poté jsme se rozhodli požádat o další radu a odvezli jsme tytéž vzorky do Ústavu soudního lékařství ve Štětíně, aniž bychom upřesnili, odkud vzorky pocházejí. Tam použili jinou metodu výzkumu. Oddělení histopatologie Pomoránské lékařské univerzity ve Štětíně vydalo na závěr analýzy sdělení, v němž oznámilo, že „v histopatologickém obraze bylo zjištěno, že fragmenty tkáně obsahují fragmentované části příčně pruhaného svalu“. A ten „se velmi podobá lidskému srdečnímu svalu se změnami, které se často objevují během agónie“.

Krev nalezenou na Hostii jsme neanalyzovali, víme pouze, že byla nalezena lidská DNA“. Výsledky analýzy byly prezentovány ve Vatikánu na Kongregaci pro nauku víry, která uznala nadpřirozenost této události. Je pozoruhodné, že výsledky testů jsou podobné výsledkům eucharistického zázraku v Lancianu v roce 700 n. l.

a dalším nedávným zázrakům, jako byl zázrak v polské Sokolce v roce 2008 nebo v mexické Tixtle v roce 2006 či v argentinském Buenos Aires v roce 1996. Dne 17. dubna 2016 nový legnický biskup M. Zbigniew Kiernikowski během mše svaté oznámil, že na základě pokynů Svatého stolce nařídil farnímu vikáři P. Andrzejovi Ziombrovi, aby „připravil vhodné místo pro vystavení vzácné relikvie, aby věřící mohli vhodným způsobem vyjádřit svou adoraci“.

(podle <http://www.miracolieucaistici.org/>)

Bolestí Matky Boží se dotýkají i nás

Svátek Sedmibolestné Panny Marie je příležitostí připomenout si, na koho se obrátit, pokud nás přemáhá bolest a cítíme se slabí ji zvládnout.

Známe výroky typu: „Pokud Bůh existuje, jak se může dívat na všechnu bolest a utrpení na světě? Proč něco neudělá?“ Možná bychom se však měli ptát také na původ bolesti a utrpení a pravdivě ho poznat. Poznat pravdu o Bohu, který je Lásky a který si bolest nevybral ani ji pro nás nechce. Ptejme se také na bolest a utrpení, které prožíval Boží Syn, Ježíš Kristus, a také na bolest jeho matky, Panny Marie, která jediná z nás lidí byla bez hříchu.

Původ bolesti

První strany knihy Genesis (Gen 1-4) dávají odpověď na základní otázky týkající se tématu bolesti a utrpení. Stvoření světa, andělů, ráj, do kterého byli lidé stvořeni, aby prožívali blaženost v Boží přítomnosti. Měli splnit jen jednu podmínku: poslouchat svého Stvořitele. Padlý anděl, ďábel je však svedl ke hříchu. Svobodu, kterou byli obdarováni, zneužili. S hříchem si vybrali i jeho důsledky, ke kterým patří bolest a utrpení. Největší bolestí byla ztráta milujícího Boha. Stala se katastrofa, ze které si člověk sám nemohl pomoci. Co udělal Bůh, kterého lidé takto urazili, odmítli? Neopustil je. V knize Genesis čteme, co

Bůh řekl d'áblovi: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě“ (Gen 3,15). Z těchto slov je zřejmý příslib Vykupitele, který se narodí ze ženy, pošlape hlavu hada – d'ábla, zvítězí nad ním, ale za cenu bolesti. Poslední kniha Písma svatého o tomto boji a vítězství Boha říká: „Na nebi se strhl boj“ (Zjv 12,7). Žena oděná sluncem, drak ji chce zničit a rovněž její dítě, které porodila. Žena, Maria se postaví proti zloduchovi d'áblovi a zničí ho díky síle svého Syna (srov. Zjv 12). Zde se nám připomíná, co Bůh přislíbil v ráji: vítězství, kterého se dosahuje tímto velkým bojem!

Nepodceňovat d'ábla

Proč trpěl Ježíš Kristus? Pro naše hříchy, aby nás vykoupil, neboť nás miloval až k smrti. Jedině on mohl přemoci d'ábla. Jeho matka Panna Maria se z lásky a zcela svobodně ujala sdílet život se svým Synem a mít účast na jeho utrpení za spásu světa, za naši spásu. Simeon jí předpověděl: „A tvou duši pronikne meč!“ (Lk 2,35). Tuto skutečnost Maria – plná bolesti – Sedmibolestná prožila velmi intenzivně. Ona – naše Máma prožívá bolesti všech svých dětí. Nejhorší je, když dítě nechce uznat, co mu škodí, co ho ničí. Maria to ví. Kolik lidí nechce uznat jeho existenci, vysmívají se těm, kteří věří, že d'ábel existuje a působí. Měli bychom vzít vážnější slova papeže Františka, který v exhortaci *Gaudete et exsultate* jasně napsal: „Pozor na d'ábla! Nenávisť, smutek, závist, neřesti, to jsou kanály, kterými vstupuje d'ábel do našich životů“. Znamý exorcista, karmelitán páter Paolo Carlin vysvětluje slova Svatého Otce Františka a jeho postoj k tomuto tématu takto: „Papež často mluví o satanovi, čím vlastně jen poukazuje na biblické zjevení a církevní učení.“ Ale co se nám předkládá ze strany těch, kteří chtějí lidi dostat na scestí? Zesměšnit existenci d'ábla, zesměšnit i projevy víry, lidové pobožnosti, neboť to vše je třeba považovat za zpátečnickou víru v Boha. Chtějí přesvědčit všechny, věřící, pokřtěné, biřmované, že d'áblova existence je obyčejná pohádka

A je třeba se vysmát každému člověku, který nepřijme tuto verzi.

Je třeba nabídnout nějakou náhradu. Do popředí se dostává okultismus, a to velmi rafinovaně, jako určitá náhrada pravé víry. Mnozí to

přijímají, ale nesou si i následky, neboť už nedokážou „rozlišovat pravou ruku od levé“. Takto se dává satanovi prostor a moc. Bohužel musíme po pravdě říct, že těmto tendencím napomáhají i mnozí takzvaní „teologové“, kteří satana považují za mýtus, představu, symbol, obraz či ideu; jak to zmiňuje papež František ve 161. bodě exhortace *Gaudete et exsultate*. Páter Carlin také říká, že „dnes chybí angelologie a démonologie“, tedy nauka o anděleích, nauka o demonech, ale ta pravdivá. Ne ta, která je hlášána okultními knihami nebo různými televizními pořady, které mají ve svých názvech „anděl“. Mnozí si myslí, že je v nich podána celá pravda o anděleích. Ne! Je to jen uměle vytvořený program a často nepravdivý.

Role Panny Marie v Božím plánu spásy

Pokud bychom odmítali nauku o d'áblu, o čem je pak Fatima a poselství Panny Marie z Fatimy? Kvůli čemu jsou závěrečná slova Panny Marie z Fatimy: „Mé Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí“? Známe píseň „Ó, Maria, Přímluvkyně naše“! Co se tam zpívá? „By lid z moci d'ábla vymanil.“ Kdo? Syn, Ježíš Kristus, Boží Syn. „By nás nezasáhly pekla hrozby!“ Ať tento Syn „otevře zase nám ráj ztracený“ a aby „nás přivedl všechny do ráje“! (text slov. písně z JKS - pozn. red.) To je jasná řeč o velkém zápase, který stále probíhá. Pokud bychom škrtili tuto pravdu, pak neporozumíme ani poutním místům, modlitbě posvátného růžence, litaniím, žádnému mariánskému pobožnosti. Neporozuměli bychom, jak velkou ochranu a sílu v zápase se Zlým dostáváme i skrze zdravou mariánskou úctu a pobožnosti. A tak bychom nakonec zpochybnili i celou Mariinu úlohu v Božím plánu spásy, od zvěstování až po její nanebevzetí. Rozhodnutí je na nás, zda přijímáme zmíněné pravdy jako pohádku, nebo jako přiblížení pravdy nauky víry, která je zakotvena ve Písmu svatém a v Tradici, jak to vyplývá i ze slov papeže Františka.

Nadpřirozená pravda

Všimněme si poslušnosti, která provází vážné zpochybnování pravdy víry. Oslabila se, nebo se v nás už zničila nadpřirozená pravda, a tudíž začíná boj i proti přirozenému řádu. Je čas bojovat proti rodině, proti životu od početí až

po přirozenou smrt, neboť v myslích mnohých nadpřirozená pravda vlastně neexistuje. V naší zemi tento boj trvá více než 70 let. Vrcholí zápas o nemocného a starého člověka, když soud rozhoduje, jestli bude žít! Příklady tohoto zápasu můžeme sledovat v médiích. Pokud se zrušila nadpřirozená pravda, znevažuje se i ochrana lidského života. Kde je tu tedy záchrana rodiny, společnosti, dětí, mládeže, starých, života od početí po přirozenou smrt?! Bylo by dobré poukázat i na to, jaký je rozdíl mezi vědět a věřit! Vědět, čili znát nauku naší víry, je velmi důležité. Bohužel dnes jsou náboženské znalosti mnohých velmi chabé. Ale uvěřit této nauce je ještě důležitější. To nelze odbyt vyjádřením: „Dnes se tak žije, dnes to neplatí.“ Uvěřit! Vzpomeňme emauzské učedníky, kteří znali proroctví o Mesiáši. Po Ježíšově ukřižování rezignovali a utíkali z Jeruzaléma. V těchto chvílích jim jen samotné znalosti nepomohly, nechápali tajemství jeho umučení a zmrtvýchvstání, dokud neuvěřili, teprve tehdy, když jim sám Ježíš vysvětlil toto tajemství, rozhořela se jim srdce (srov. Lk 24,13-35).

Víra a mariánská úcta jsou spojeny nádoby

Mariánská úcta je vždy úzce spojena s praktikováním víry. Modlitba, mše svatá, svátostný život. Tyto prostředky dávají sílu žít životem víry podle příkladu Marie, nejdokonalejší následovnice Krista.

Dnes máme před sebou naději, ale také ochotu něco pro život víry udělat. Pán Ježíš totiž slíbil: „Budete-li mít víru jako hořčičné zrnko, můžete říci této hoře: 'Přesuň se odtud tam!', a přesune se; a nic vám nebude nemožné.“ (Mt 17,20). A „mé Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí“ - vyřkla zase Panna Maria. To jsou pro nás velmi silná příslibení. Víme, že se máme znovu rozhodnout pro život s Bohem, s Marií. Udělejme tak. Potom nás ani pekelné mocnosti nepřemohou. Ale ne ty pekelné mocnosti, které nám ukazují nějaké „rohaté s ocasem“, kterým se smějeme, ale ty, které jsou reprezentovány uhla-

nými lidmi v bílých košilích s kravatou a v perfektních oblecích, ba i některými infiltrovanými do hlásané pravdy evangelia a učení Církve.

Uvažovali jsme o bolestech Panny Marie z poněkud jiného pohledu. Poukázali jsme na jejich příčinu. Když se hřích a následně smrt přicházejí od Zlého (srov. Gn 3), i každou bolest, a zejména duchovní, způsobuje Zlý. Maria se svým „fiat“ zcela odevzdala Božímu plánu. To vyvolalo okamžitý protiútok ďábla, který jí způsobil nespočet bolestí, nejen sedm. Od té doby platí: čím více chce být člověk věrný Bohu, tím více musí počítat s dalšími útoky ze strany ďábla, a tedy i s dalšími bolestmi. Nad celým bojem se zlým duchem zní Ježíšova slova: „Nebojte se!“ (Mt 28,10), „Já jsem přemohl svět“ (Jan 16, 33). Ale i Mariina slova: „Mé Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí.“

(podle KN)

Svědectví bývalé homeopatičky

Jsem dětská lékařka. Mám čtyři děti ve věku 14, 12, 9, a 6 let. V letech 1995 až 2000 jsem absolvovala školení v homeopatii.

Vlastním certifikát z Rakouské školy homeopatie, navštěvovala jsem přednášky z indické, tzv. revoluční homeopatie a absolvovala jsem kurs BIHOST (metoda biochemicko-homeopatické regulace metabolismu). Protože jsem v tomto období byla převážně na mateřské dovolené, léčila jsem homeopatiky převážně své děti a některé známé. Byla jsem touto léčbou nadšená. Věřila jsem, že jim dávám neškodné kuličky vyrobené z bylin. Dětem jsem léčila hlavně infekce horních cest dýchacích. Dceři jsem vyléčila bronchitidu poté, kdy jí nezabraly antibiotika. Mně po podání homeopatika do druhého dne zmizela bradavice. Někdy mi u známých homeopatika nezabrala, ale vysvětlovala jsem si to svou nevědomostí. Avšak později se u dětí začaly objevovat problémy, které jsem si už vysvětlit nedovedla. Problémy totiž neměly tělesnou, ale především psychickou povahu.

Jaká byla moje další cesta s homeopatií? Náš kněz mne upozornil, že tuto léčitelskou metodu podporuje hnutí New Age, ale protože jsem homeopatii urputně

obhajovala, nakonec mi řekl, abych dál zkoumala. A já šla na další školení. Koupila jsem si přístroje, které nám na nich doporučovali. Plánovala jsem věnovat se homeopatii po mateřské dovolené. Avšak v mém nitru zavládl velký nepokoj, nevěděla jsem, z čeho pramení. Četla jsem vše dostupné o homeopatii, ptala se různých lidí na jejich názor na ni, avšak nikdo mi nedal uspokojivou odpověď. I stanovisko KBS v otázkách homeopatie (zveřejněné v Katolických novinách r. 1996) jsem vnímala jako souhlas Církve s mou léčbou. Naproti tomu mi mé svědomí říkalo - „neléč!“ . Odmítala jsem proto léčit neznámé lidi, léčila jsem jen známé a výlučně homeopatií jsem léčila naše děti. Ty byly pro mě jakýmsi pokusnými objekty, na kterých jsem zkoušela léčbu homeopatiky.

Na jedné straně v mém srdci stále přetrvával nepokoj, na druhé ve mně homeopatie vzbuzovala nadšení a přitahovala mě. Nemohla jsem to pochopit a stále jsem hledala a toužila poznat pravdu. To se později skutečně i stalo a v mých názorech nastal rázný zlom. Přispěly k tomu dvě události: Jedna známá mně vyprávěla vlastní zážitek s alkoholikem, kterého jednou večer v zimě našli ležet na zemi. Odvedli ho domů a přitom se modlili modlitbu za osvobození od ducha alkoholismu. Za měsíc zjistili, že dotyčný přestal pít a začal se připravovat ke svátostem. Vysvětlila mi tu modlitbu. Slyšela jsem ji poprvé.

Do rukou se mi dostala kniha MUDr. Judith Erdélyiové: Alternativní medicína ve světle Bible (MSEJK, Bratislava 2 000). Autorka v ní často spojovala alternativní medicínu – kam zařazovala i homeopatii – s okultismem. Zmocnila se mě hrůza, abych neměla i já něco s tím společného. Protože jsem byla doma, klekla jsem před křížem a modlila se: „Pane Ježíši, prosím Tě, zbav mě ducha magie a okultismu.“ Dále jsem prosila o dary Ducha Svatého. Modlitba vycházela z mého rozervaného nitra a až později jsem pochopila, jak velmi změnila orientaci mého života. To, co se po ní dělo s mým myšlením, je pro mě doteď zázračné. Najednou se mi začalo vyjasňovat.

Přístroje!

Na posledním školení jsem si koupila dva přístroje v přesvědčení, že se budu homeopatii věnovat, a že je využiji. Měřicím přístrojem založeným na EAV metodě můžeme pacienta otestovat a najít pro něj správné homeopatikum. Ušetří se tím mnoho času, který homeopat věnuje vyhledávání homeopatického léku v Repetitoriu a Materii Medici. Dokonce se dá na tomto přístroji vyrobit homeopatikum i z čisté vody. Postačí to k tomu, aby homeopat vlastnil diagnostická homeopatika. Pacienta potom přístroj vybaví vyrobenými homeopatic-

kými kapkami neboli čistou vodou, do níž přenesl informaci homeopatika. Přístrojem se dá měřit i energie v jednotlivých akupunkturálních bodech. Přístroj

prodávali na školení obchodní zástupci ze zahraničí. Musela jsem se rychle rozhodnout. Kolegové homeopati mi radili, že je dobré nějaký takový přístroj vlastnit. Při koupi jsem se nezamýšlela nad způsobem jeho fungování, až po modlitbě auto-exorcismu mě napadlo – vyrábí

homeopatika z čisté vody, vždyť je to magie! Podívala jsem se, v jakých jednotkách přístroj měří energii v akupunkturálních bodech.

Na číselníku však nebyly žádné jednotky. Až tehdy jsem si uvědomila, že přístroj mi dává jenom dvě jednoduché odpovědi (podobně jako kyvadlo): odpověď ano – když na aparátu svítí světlo mezi body 80 a 90, anebo ne – když přístroj svítí mezi body 50 a 60. S hrůzou jsem si uvědomila, že je to okultní věc. Kyvadlem by se léčitelé při práci zesměšlili, avšak v naší době je jednoduché sestavit přístroj s moderním dizajnem – a je to efektní řešení. Přístroj jsem měla v záruce. Chtěla jsem ho okamžitě vrátit a dostat zpět peníze – stál 50 000 Sk. Volala jsem obchodním zástupcům, že se pokazil. Vysmáli se mi, že co se mi na něm může pokazit... Druhý přístroj – kapesní diář Psion se podobá většímu mobilnímu telefonu. Na jeho displej je možno napsat název homeopatika a jméno pacienta. Stisknutím klávesy *Mode* homeopat pošle informaci, tedy homeopatický lék, pacientovi přímo do jeho organismu. Tato informace se dá poslat i na dálku, když homeopat zná datum narození pacienta. Neuvěřitelné! Tomuhle jsem uvěřila!

Přístroj jsem několikrát použila. Fungovalo to. Nepotřebovala jsem žádná homeopatika. Stačilo mít u sebe jenom tento aparát. Na mých posledních školeních nám přednášející tvrdila, že v homeopatii neúčinkují chemické látky, ale že tu jde jen o přenos informace. Připadala jsem si tehdy velmi hloupě, protože jsem pět let chodila po školeních a až tak pozdě jsem se to dozvěděla...

Zeptala jsem se bratra, elektrotechnického inženýra, jakou informaci vyšle přístroj, když to funguje? Bratr mě nazval naivkou, že věřím na takové věci. Po prohlédnutí přístroje lakonicky konstatoval: „To je obyčejný diář vyrobený v roce 1989“. Nerozuměla jsem tomu. Až po modlitbě mně problesklo hlavou:

Nic v přístroji není a nefunguje, musí to být magie! Musí to být okultní věc! Později, rozhořčená sama na sebe pro množství peněz, které jsem za oba přístroje vyhodila, jsem zatelefonovala do zahraničí. Chtěla jsem přístroj vrátit a dostat nazpět své peníze. Dotyčné homeopatce jsem na otázku, proč to chci vrátit, odpověděla, že jsem přišla na to, že je to bílá magie a nechci to nadále používat. K mému překvapení mi na to odpověděla: „Kolegyně, a co jste si myslela, že to je?“ Zůstala jsem úplně omráčená. Homeopatka věděla, že tu jde o magii, ale na školení o tom nepadlo ani slůvko! Avšak stále jsem nechápala podstatu homeopatie – proč se právě v homeopatii dají používat okultní přístroje? Nebylo mi to stále jasné. A tak jsem se pustila do studia. První knihou, kterou mi koupil manžel, byl pastýřský list Konference biskupů Toskánska: Magie, věštění a démonické vlivy (Jas 2001). Hned v jejím úvodu jsem se dozvěděla, že existuje magie napodobovací, podle které podobné plodí zase podobné. V tom okamžiku jsem si vzpomněla na první princip homeopatie – podobné se léčí podobným – a pochopila jsem, že principy homeopatie vycházejí z magie. Moje rozhodnutí ohledně homeopatie bylo jednoznačné – už žádná homeopatie! Ani francouzská škola. Vždyť tu neúčinkují byliny a nerosty, tady jde o magii, bílou magii! Postupně jsem začala mít jasno ve věcech, kterým jsem na školeních o homeopatii nerozuměla a začala jsem chápat souvislosti...

Odvrácení od ducha homeopatie

Jak už jsem se zmínila, přišly problémy s dětmi. Nejstarší, tehdy devítiletá dcera, v době, kdy brala homeopatika, měla sny, při kterých se budila a bála. Hledala jsem různé příčiny, ale na homeopatika jsem ani nepomyslela. Vyvrcholilo to tím, že ve snu viděla ďábla, který chtěl, aby mu řekla ano a později zase ďábla, který jí chtěl odseknout ruce a nohy. Modlila jsem se s dcerou modlitbu za osvobození od ducha homeopatie. Sny se jí už víckrát neopakovaly, ale strach při usínání ještě dlouho přetrvával.

Moje druhá dcera nemohla v noci dýchat a stále se jí to zhoršovalo. Nebyla nachlazená, neměla rýmu, netrpěla alergií. Byly to strašné stavy – nemohla dýchat, hněvala se, kopala v posteli nohama, budila sourozence. Jednou mě napadlo: Zkus se modlit! Když byla v tomto stavu, položila jsem na ní ruku a modlila se modlitbu za osvobození od ducha homeopatie. K mému úžasu usnula a pokojně spala i další noci.

Syn, tehdy tříletý, se dostával do strašných, pro mě nepochopitelných stavů agresivity, když jsem mu odmítla dát sladkost těsně před obědem, anebo před snídaní. Shazoval věci z poliček, vyházel všecko ze skříně. Žádné výchovné metody nepomáhaly. Jednou mě také napadlo modlit se. Po modlitbě se uklidnil, najedl se. Dosud má rád sladké, ale dokáže si sladkost odříci. Umí se rozzlobit, ale přesto poslechne.

Modlitbu za osvobození jsem se nemodlila pouze nad svou nejmladší dcerou. Měla šest měsíců, když jsem skončila s homeopatií. Dávala jsem jí nízko ředěné homeopatikum, nepoužila jsem konstituční homeopatika.

Přede mnou vyvstala další otázka: Co dál? Tehdy mně velmi pomohla duchovní cvičení za vnitřní uzdravení. Pochopila jsem při nich stav, ve kterém jsem se nacházela. Intenzivně jsem četla Písmo svaté. Na základě biblického textu: „Mnozí z těch, kdo se zabývali pověrečnými věcmi, snášeli knihy a přede všemi je spálili“ (Sk 19, 19) jsem spálila všechny svoje homeopatické knihy. Nevěděla jsem však, co s přístroji. Až sedm měsíců mně trvalo, než jsem pochopila, že i je musím zničit. S manželem jsme je rozebrali a spálili. A v mém nitru zavládl pokoj...

(Dokončení příště – podle Milujte sa)

U hříchu se nedá přikrášlovat

V dnešním světě je sexualita chápána jen jako nástroj potěšení podle zásady: „Vezmi, použij, zahod.“ To je jeden z vážných důsledků materialistického a utilitárního chápání lidského těla. V křesťanském přístupu je naopak tělo vnímáno jako dar, který je třeba respektovat.

Chci se zeptat, zda je homosexuální intimita větším hříchem než heterosexuální intimita mimo manželství, existuje pro to nějaké vysvětlení?

Pavel

Když se oddělí dva základní významy lidské sexuality, sjednocující a prokreativní (otevřený novému životu), popře se původní záměr Stvořitele. Podle Stvořitele má být pohlavní styk výrazem nejosobnější intimity a vzájemného doplňování mezi mužem a ženou spojenými v manželství. Sexuální soužití je vyhrazeno výhradně manželům. Jakýkoli pohlavní styk před manželstvím nebo mimo něj je vždy těžkým hříchem, pro který – bez svatě zpovědi – nelze přijmout svátostné přijímání (srov. KKC 2390).

Homosexuální praktiky jsou nemorální a Církev je hodnotí jako hříchy „těžce odporující čistotě“ (KKC, 2396). Podle Katechismu Katolické církve: „Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velmi závažnou úchylku, vždy hlásala, že homosexuální jednání je ze své podstaty neuspořádané. Je v rozporu s přirozeným zákonem. Uzavírá totiž sexuální akt před darem života“ (KKC, 2357).

Z lékařského hlediska je vhodné připomenout, že před rokem 1973 byla homosexualita hodnocena jako „duševní porucha“ a byla zařazena mezi „sexuální deviace“. V letech 1970-1972 vyvinuly militantní skupiny podporující homosexualitu silný ideologický tlak proti Americké psychiatrické společnosti (APS).

V roce 1973 bylo zorganizováno hlasování 10 000 členů APS, z nichž 5 816 hlasovalo pro zrušení homosexuality jako duševní poruchy, 3 817 hlasovalo pro její další považování za duševní poruchu a 367 se zdrželo hlasování. Velmi překvapivě poprvé v historii dala vědecká lékařská instituce přednost politické odpovědi před vědeckou.

Následně Světová zdravotnická organizace a později i některé země vyřadily homosexualitu ze seznamu duševních poruch. Postoj většiny členů APS však směřoval ke zmírnění netolerance vůči homosexuálům a zlepšení společenské atmosféry, nikoli k vědecké pravdě o homosexualitě. Z ideologických důvodů však chtěl být politický postoj APS vnímán a rozšířen jako vědecký postoj (srov. Tony Anatrella, *La teoria del „gender“ e l'origine dell'omosessualita*, San Paolo, Cinisello Balsamo, 2012).

Závěrem lze říci, že každý hřích je hříchem, tedy zlem, které člověku neprosívá, ale deformuje ho, pokrýváje. Ještě výrazněji se to projevuje v tak

citlivé oblasti, jakou je oblast sexuální. Jak v případě heterosexuálních sexuálních vztahů mimo manželství, tak v případě homosexuálních intimních vztahů se vždy jedná o těžké hříchy proti šestému přikázání. Kromě toho je homosexuální intimní styk také zvráceností a hříchem proti lidské přirozenosti. Důsledky předmanželských a mimomanželských sexuálních vztahů jsou četné a bohužel známé: manželská nevěra, rozvody, rozvrácené rodiny, chudoba, nemanželské děti, potraty, vraždy. Důsledky homosexuálních intimních vztahů jsou také velmi závažné: zvrácený životní styl, promiskuita, vysoká možnost nákazy virem HIV a AIDS, sebevražedné sklony, sebevraždy.

Heterosexuální i homosexuální osoby jsou však stejně povolány k čistotě. Kristus podává ruku všem. Jen s ním lze překonat každý hřích, každý sklon k hříchu a žít čistý a důstojný život.

(podle KN)

Boží chrám je svatý

Okamžikem, kdy se budova stává svatým chrámem, je její posvěcení, tj. slavení eucharistie, při které biskup pronáší modlitbu posvěcení. V ní prosí Boha, aby „naplnil tento kostel a oltář nebeským požehnáním, aby se toto místo stalo navždy svatým“.

Není to tak dávno, co se do popředí dostal případ znesvěcení Božího chrámu natáčením pornografického filmu. Stalo se také, že si v chrámu jeden člověk vzal život. Co se dělá pro to, aby chrám mohl opět sloužit svému účelu?

Eva

Kostel je místo modlitby, místo, které má sloužit výhradně bohoslužbě. To, co ji tvoří, vyjadřuje stejná modlitba takto: Ať se zde smývají hříchy lidí, ať se věřící shromažďují kolem tohoto oltáře, ať slaví Kristovo velikonoční tajemství a přijímají jeho slovo a jeho tělo, ať zde bez ustání zní radostný zpěv chval, ať zde stoupá k Bohu prosba o spásu světa, ať zde chudí přijímají milosrdenství. Za znesvěcení kostela považujeme všechno, co se staví proti svaté bohoslužbě: každý hřích spáchaný na tomto místě, pohrdání Ježíšovým slovem a neúctu

k jeho svátostnému tělu, písňe a slova, která odporují chvále Boha a touze po spáse, ale také všechno, co se staví proti důstojnosti člověka a jeho života.

Znesvěcený chrám už nemůže sloužit svému účelu. To potvrzuje i kniha, která řídí liturgii slouženou biskupem, Biskupský ceremoniál (Caeremoniale Episcoporum), v němž se dočteme, že v kostele, který byl hrubě znesvěcen úkony, jež urážejí věřící a odporují posvátnosti místa, se nesmí konat žádná bohoslužba, dokud nebude pohoršení napraveno kajícím obřadem (srov. CE 565-566). Podstata obřadu je vyjádřena takto: „Jeli totiž nový kostel nejprve posvěcen slavením Eucharistie, je vhodné, aby byl zneuctěný kostel stejným slavením uveden do původního stavu“ (CE 574). Což je zdánlivě paradox, protože ve znesvěceném kostele se nemá slavit Eucharistie, ale zároveň se právě jejím slavením má znovuposvětit.

Nové slavení Eucharistie je nejdůležitější součástí kajícího obřadu, který má být především znamením pokání. Podle starobylé tradice, o níž se zmiňují již spisy Didache z přelomu prvního a druhého století, vyznáváme své hříchy a prosíme o jejich odpuštění při každém slavení Eucharistie: „Když se sejdete v den Páně, lámejte chléb a vzdávejte díky, ale předtím vyznejte své hříchy, aby vaše oběť byla čistá.“ Vyznání hříchů a jejich odpuštění je tedy v souladu se starobylou tradicí. Ve znesvěceném kostele se pokání vyjadřuje tím, že se oltář obnaží a odstraní se vše, co vyjadřuje radost: světla, květiny, ozdoby. Obřadu pokání by měl předsedat biskup, který se spolu s asistenty a kněžimi shromáždí na místě mimo znesvěcený kostel. Vstoupí do něj v průvodu, během něhož se zpívají litanie ke všem svatým. Slavnost začíná požehnáním vody a pokropením oltáře, lidu a stěn kostela. Tím je naznačena vzpomínka na křest a znamení pokání, tj. obmytí a očistění. Modlitba požehnání vody a úvodní modlitba mše svaté vyjadřují prosby o odpuštění poskvrnění a požehnání kostela. Při bohoslužbě přijímání se čtou čtení s tématem odpuštění hříchů, které má biskup vysvětlit v homilii. Před přinášením obětních darů je oltář opět přikryt plátnem a ozdoben květinami. Poté jej biskup uctí polibkem

a slaví Eucharistii jako obvykle. Pokud byla při znesvěcení kostela znesvěcena i Eucharistie, doporučuje se, aby po svatém přijímání následovala eucharistická adorace.

Takový kající obřad zdůrazňuje: sociální rozměr hříchu, protože při kajícím obřadu Církev shromážděná na daném místě odpykává skutek spáchaný tím, kdo kostel znesvětil; a zároveň obětní charakter Eucharistie, která je památkou Kristovy oběti přinesené za odpuštění hříchů lidí. Eucharistie nově posvěcuje nejen osobu, která ji přijímá, ale také místo, kde se slaví.

(podle KN)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

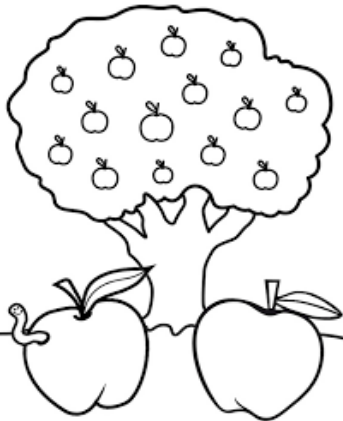
Strom se pozná po ovoci

Když se listnaté stromy na jaře rozvíjí do listů, tak umíme rozeznat, zda je to strom okrasný, dekorativní nebo ovocný. Pokud je to ovocný strom, umíme určit jednotlivé druhy, avšak nevíme, jestli je to strom kvalitní nebo méně kvalitní či nekvalitní. To umí rozeznat odborník na ovocné stromy. Proto až ovoce nezaměnitelně ukáže skutečnou hodnotu stromu.

Tuto skutečnost vystihuje i přísloví: „Jaký strom, takové ovoce.“

Pán Ježíš říká: „Vypěstujte dobrý strom a bude dobré i jeho ovoce, nebo zasadte špatný strom a bude špatné i ovoce. Strom lze poznat po ovoci“ (Mt 12, 33).

Pán Ježíš používá toto přirovnání v souvislosti s falešnými proroky. Falešný prorok se tváří zbožně, mile a přívětivě. Avšak za příjemným dojmem se skrývá egoismus a chamtivost.

V tomto příběhu Pán Ježíš aplikuje toto slovo na vnitřní život člověka: „Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu (srdce) dobré věci, špatný člověk, vynáší ze špatného pokladu špatné (věci)“ (Mt 12, 35).

Na vnějším projevu člověka můžeme poznat, co je v člověku, co si myslí, co cítí, či jaké jsou motivy jeho jednání. Někdy to ovšem může člověk velmi dobře skrývat a maskovat. Navenek se takový člověk může tvářit velmi příjemně a povzbudivě, ale jeho skutečný postoj nás pak může velmi nepříjemně zaskočit.

Nedejme se proto zmást prvotním, vnějším, často velmi sympatickým dojmem, ale zkoumejme, co se za tím dojmem a často i krásnými a navenek i velmi příjemnými slovy ukrývá.

(podle Růženec)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

Pokračování z minulého čísla

21. srpen – Noemi (Noema, Naomi): Starozákonní Noemi je příkladem víry člověka, který zůstává oddaný Bohu i přes prožité trápení. Spolu se svým manželem a dvěma syny utekla před hladem z Judska do Moabu, kde však časem všechny ztratila. Po smrti manžela i synů se rozhodla vrátit domů a v hluboké lásce k oběma nevěstám je nabádala, aby ji zanechali o samotě a znovu se vydali. Láska a víra, kterou svým nevěstám předávala, však má za následek skutečnost, že jedna z nich – Rút – ji odmítne opustit a místo toho přijímá její domov i jejího Boha, což v konečném důsledku přináší požehnání celému rodu. Jelikož Rút jako pohanka velmi oddaně přijala pravého Boha, je pravděpodobné, že s ním měla hluboký duchovní

zážitek právě skrze svou tchyni Noemi. Jméno má hebrejský původ a vykládá se jako radost, půvab, slast.

21. září - Debora: Lapidotova manželka Debora byla biblická prorokyně vyvolena Bohem, aby soudila kmeny Izraele. Podle Bible sedávala pod palmou na Efraimově hoře a Izraelité k ní přicházeli, aby je rozsoudila. Žila v době soudců - mimořádně temném období historie Izraele. Její lid dávno přestal zachovávat Pánova přikázání a byl utlačován nepřátelskými Kanaánci, ale Bůh Deboře nařídil, aby shromáždila armádu Izraelitů a povzbuzovala je velitele Baraka v boji. Debora nabádala, Barak bojoval, Bůh triumfoval. Debora jako prorokyně, tlumočnice Božích slov, prorokovala, že velitel nepřátelského vojska Sisara bude poražen ženou, což se také stalo. Debora nato přednáší píseň, kterou slaví vítězství izraelského lidu a vzdává poctu Bohu jako soudci a vysvoboditeli. Hebrejské jméno Debora znamená včela.

(podle Slovo)

Zadáno pro ženy

Když toužíš pocítit a šířit Boží milosrdenství...

Svatá Faustyna Kowalská

Svatá Faustyna, původem z Polska, žila v letech 1905-1938. Podle vnějšího zdání žila jako řeholnice velmi prostým životem. Po její smrti se však našel slavný deník s názvem Boží milosrdenství v mé duši, v němž zaznamenala slova, jimiž k ní promluvil Kristus. Ježíš zjevil svaté Faustyně svůj obraz, který je spolu s vyznáním „Ježíši, doufám v tebe“ stále oblíbenější v kostelích i v domácnostech věřících.

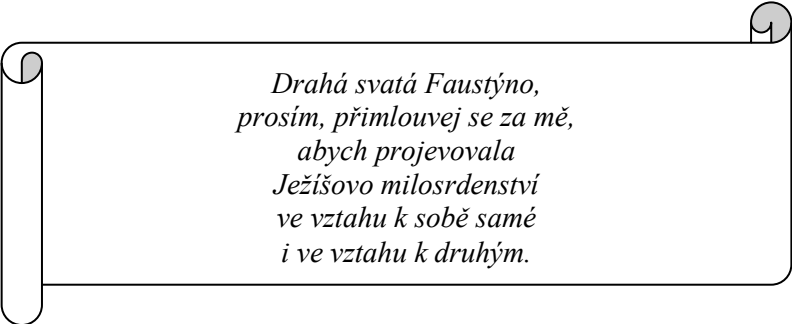
Často slyšíme, že nejtěžší je odpustit sám sobě. Většina z nás zažila události, rozhodnutí a chyby, o kterých si myslíme, že si je nikdy nebudeme schopni odpustit. I když jsme se vyznali a rozumem pochopili, že nám Bůh odpustil, stále nás trápí pocity lítosti, zklamání a viny.

Kdo ví, zda tyto potíže s odpuštěním sobě samým neovlivňují také naši schopnost odpouštět druhým? Podvědomě si ve vztahu k druhým můžeme myslet: „Opravdu si myslíš, že ti odpustím to, co jsi udělal včera, když já jsem stále neodpustil něco, co jsem udělal před lety?“ Jak vlastně můžeme druhým prokazovat milosrdenství, když nepřijímáme dar milosrdenství, který nám Bůh nabízí?

Zvláštním posláním svaté Faustyny bylo dát světu poznat nesmírné Kristovo milosrdenství. Stala se známou díky zjevením, v nichž se jí dal Kristus osobně poznat a která se zaměřují právě na jeho milosrdenství. Svatá Faustyna se modlila: „Můj Ježíši, každý z tvých svatých odráží určitou tvoji ctnost. Toužím odrážet tvé milosrdné srdce plné milosrdenství“ (Deníček 1242). Jak krásná modlitba! Kéž bychom ji dnes s úsměvem přijali za svou!

A kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky.

Mk 11, 25

*Drahá svatá Faustýno,
prosím, přimlouvej se za mě,
abych projevovala
Ježíšovo milosrdenství
ve vztahu k sobě samé
i ve vztahu k druhým.*

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Děti, jak je vidíme ze země

Znám tři druhy dětí:

Děti. Dětičky. Hezké, buclaté, se svíčkami pod nosem, hrající si se vším, co doma najdou. Na každého se usmívají a tahají kočku za fousy.

Tyto děti (doufám) mají rodiče, kteří je vychovávají tak, že jim dají o jednu na zadek víc a o jednu sladkost míň. Děti dětičky přinášejí spoustu radosti a žádné nepříjemnosti (!?).

Rozmazané děti. Trochu se usmívají a za všechno se rozčilují. Jejich babička, teta, táta a máma dělají jen jedno - plní jejich vůli. „Jen ať nám dají pokoj, máme dost práce v práci. A děti potřebují, aby se jim plnila jejich přání. To říkával ten slavný americký profesor, nemůžu si vzpomenout na jeho jméno. Jak to řekl...“

Pro tyto děti bude v budoucnu rozmar důležitější než povinnosti, učení, jídlo nebo sport. Budou chtít všechno, pořád a najednou.

„Nadané“ děti. To jsou ty, které se naučí číst už ve velmi málo letech, mluví od malička dvěma jazyky, vyjadřují se úhledně a sledují v televizi pořady pro dospělé. Jejich dětský pokoj je přeplněný elektronickými hračkami a v počítači se vyznají lépe než táta. Když o nich maminka mluví, olizuje si sytě červené rty, jako by vychutnávala nějakou vznešenou vůni.

Tyhle děti nikdy nebyly dětmi. Chudáci děti!

Až děti druhé a třetí kategorie dosáhnou puberty, budou chtít vyzkoušet takové věci, jako je tráva, extáze, alkohol. Proč? Ti druzí proto, že musí vyzkoušet všechny módní výstřelky světa, a to třetí proto, že jsou velké a vědí, co dělají, vědí, kdy začít a kdy přestat, umí se rozhodovat a jsou si vědomy rizik. Protože nepotřebují rady od nikoho. Pokud byli velcí už jako malí, jak s nimi budete moci jednat jako s „malými“, až budou velcí?

Zbožňuji kategorii Baby Babies a doufám, že až budou v roce 2020 velké, už se nebude kouřit, pít, fetovat. A trestním soudcům budou moci s úsměvem říct: „Běžte se v klidu pást. Už vás nepotřebujeme!“

Kvůli tomu nemluvím o volných či kontrolovaných drogách nebo o lehkých či těžkých drogách. Drogy jsou sviňstvo, mléčná čokoláda je lepší... A to i bez lékařského předpisu!

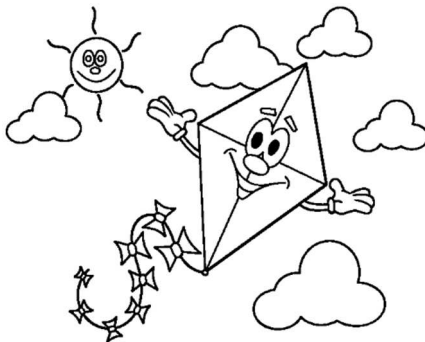
Děti, jak je vidíme z nebe

Děti jsou jako papíroví draci. Vyrábíme je doma na stole. Jsou krásní, dokonalí, barevní, zdobení do nejmenších detailů.

Asi tak deset let, stále u domácího stolu, pečujeme o vývoj našeho dítěte - draka. Tanec, zubař, sport, parádní oblečení, rovnátka, první svaté přijímání s parádní hostinou, jízda na koni, dětské zájmové centrum, modlitby, rozhovor s psychologem (aby se mu nic nestalo!) Neustále vylepšujeme draka - dny, týdny, měsíce.

Dokonce ještě víc! Angličtina, kytara, skauting, nějaké dobrovolnické aktivity, adopce bratra na dálku. Co ty matky neudělají pro to, aby z jejich rukou vzešlo dítě - veledílo!

Zatím jsem popisoval téměř normální mámu, takovou, jaká skutečně existuje v mnoha našich domácnostech: předpotopní ochranitelku a pokrokovou vychovatelku, ze které si můžeme dělat legraci, ale která přesto funguje. Nesmím však zapomenout, že existuje i spodní, skrytý, neviditelný, maskovaný, hysterický aspekt „mateřství“, který se táhne mezi oratoří (střediskem volného času) a školní prací a který snadno zmaří veškeré dosavadní úsilí.

Je matkou televizních soutěží, splněných rozmarů, lízátek, nanuků kdykoli, léčivých žvýkaček, klasických omluvenek nepřítomnosti v pátek ráno „ze zdravotních důvodů“, dětského pokoje přeplněného hračkami, včetně těch, které byly předešlý večer prezentovány v reklamě, televize nad postelí, dětský počítač (vždyť ho má i bratranec!), speciálně upravené jídlo, které je, když ho dítě chce, ve složení, které chce, navzdory otci a sourozencům...

Když dítě - velké mistrovské dílo, jehož nudná matka do puntíku splnila všechny jeho i ty nejmenší rozmary, dosáhne věku deseti let, dožaduje se většího prostoru a nového prostředí.

A tehdy matka ztuhne, otřese se, začne šít. Nenapadlo ji, i když o tom mluví celý svět, že syn - onen papírový dráček - se narodil proto, aby se jednoho dne odtrhl od domácího stolu a hledal si svůj vlastní prostor svobody.

Jak vysvětlit těmto pomýleným matkám, že si drak musí vydobýt místo mimo dům?

V této gigantické snaze zatím nikdo neuspěl. Maminka si chce svého malého desetiletého, dvacetiletého, třicetiletého dráčka nechat na domácím stole na poslední úpravy... V nejhrošším případě by se mohla udělat manzarda se samostatným vchodem nad máminým pokojem.

„Ne, to mi neříkejte! Vy psychologové, kněží, učitelé, žárliví příbuzní, vy jste si ten předčasný odchod mého malého draka vymysleli! Co si počne tohle věčné dva-
cetileté, třicetileté, pětatřicetileté dítě dělat, až zůstane samo? Kdo mu bude vařit? Kdo mu bude prát prádlo? Tyhle dnešní dívky, příliš nezávislé, přelétavé, nezodpovědné... Raději matku. Dnešní chlapci, bez práce, která by jich byla hodna, špatně placení, nestálí, nejistí.... O ně

se postará jediné máma!“

Již nějakou dobu se nejprogressivnější část hnutí moderních maminek zabývá mimořádně inovativním projektem - vyrobit lano ze speciálního materiálu, které by umožnilo maximální bezpečnost při létání jejich roztomilých dráčků.

Rozpoutala se podivně živá, ostrá, nejasná a dokonce rozporuplná diskuse. Pro létání na moderní obloze se vším, co se tam nahoře děje, je potřeba opravdu speciální lano. Důležitá je také tloušťka. A právě tady je debata nejplamennější.

Technické typy spoléhají na moderní „špagát“, tenký, ale pevný, zatímco matky ze staré školy tvrdí, že pouze tloušťka špagátu může zaručit jeho pevnost. V neklidné době nového tisíciletí je přece třeba zaručit maximální bezpečnost i proti (takřkajíc!) Bin Ládinovi.

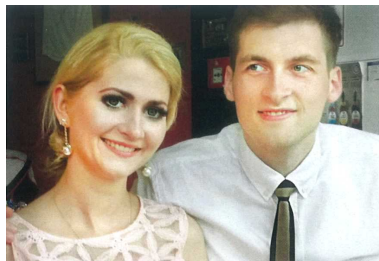
Před několika dny zachránilo hnutí před rozštěpením nečekané řešení: mezinárodní výběrové řízení pro specializované firmy na výrobu bezpečného vlákna, které by zažehlo všechny obavy všech matek. Podaří se jim to?

Ať žije „mateřství“!

Pět pilířů dobrého chození

Bláznivá zamilovanost skončila, euforie vychladla a začali jsme vnímat chyby toho druhého. Ocitli jsme se před výzvou budovat čistou a obětavou lásku.

Od září 2017 jsme manželé a chtěli bychom se s vámi podělit se svým svědectvím. Seznámili jsme se před čtyřmi lety na vysoké škole. Oba jsme

tvrdili, že jsme věřící, avšak naše chování to nepotvrzovalo. Věděli jsme, že je třeba se zpovídat, ale neměli jsme upřímnou ochotu změnit se. Po přibližně půlroční známosti jsme se rozhodli, že se začneme snažit o čistotu v našem vztahu. Tato touha se v nás zrodila v květnu, kdy jsme se modlili Loretánské litanie. Pomalu jsme začali vstávat z hříchů nečis-

toty a začali jsme vnímat zlo, které z nich plyne. Snaha skoncovat s chybami minulosti a očistit si duši nás stála hodně námahy.

V důsledku našeho rozhodnutí se mezi námi vyskytly první potíže, které byly následkem vzájemného zklamání a zranění. Tehdy jsme si uvědomili, jak moc hřích ničí vztahy a způsobuje bolest. Iluze o „nevinném hříchu“ se zhroutila. Tyto změny provázela proměna v citové oblasti. Bláznivá zamilovanost skončila, euforie vychladla a začali jsme vnímat chyby toho druhého. Ocitli jsme se před výzvou budovat čistou a obětavou lásku. Přišly pochybnosti: Je to ten pravý? Je to ta pravá? Odpověď na tyto otázky a pomoc v boji o čistotu jsme hledali ve společné modlitbě růžence, který jsme se začali modlit v srpnu 2014

a od té doby to děláme každý den. Ani jednou jsme na to nezapomněli. Prostřednictvím Panny Marie jsme dostali mnoho milostí, o které jsme prosili. Ona nám pomohla zanechat hřích nečistoty, dozrávat v opravdové lásce a ukázala nám velkou radost plynoucí ze vztahu s Bohem. Panna Maria je naší Matkou a orodovnicí u Boha. Díky její pomoci jsme byli po třech letech známosti připraveni na zasnuby.

Následujících pět věcí nám pomohlo rozhodnout se pro manželství a myslíme si, že by neměli chybět v žádném vztahu.

První pilíř – společná modlitba. Musíme svůj život předat Bohu, aby nás vedl uprostřed temnoty tohoto světa po cestách, které jsou občas klikaté. Nespoléhejme jen na sebe sama. O všem a především o důležitých celoživotních rozhodnutích se poraďme s Bohem - tehdy se rozhodneme nejlépe.

Druhý pilíř – čistota. Díky ní uvidíme druhého člověka v jasném světle pravdy. Ve světle, které není zakaleno žádosťivostí a neuspořádanými vášněmi, lépe rozlišíme náročné situace a snáze se zbavíme egoismu. Čistota nás vede k rozumnosti a chrání nás před přílišnou návazaností na druhého člověka. Je to nádherná hodnota a dar, který můžeme dát milovanému člověku.

Třetí pilíř – rozhovor. Důležité je povídat si o příštím manželském životě. Jeden druhému musí vysvětlit, jak chápe svou víru a v jejím světle i své budoucí manželské povinnosti. My jsme si hodně povídali o lásce, věrnosti, čestnosti a poslušnosti. Z té poslední se dnešní svět vysmívá, ale ve skutečnosti je projevem naší věrnosti Bohu a vede nás přímo k němu.

Čtvrtý pilíř – trpělivost s chybami druhého. Jejich odhalení a vyznání nepřinese okamžitou změnu v chování. Třeba počkat a modlit se za to. Díky tomu bylo naše chození časem klidného zrání na manželství.

Zasnoubili jsme se v listopadu 2016. Hned poté jsme vstoupili do HČS (Hnutí čistých srdcí), kde jsme se ve společenství dobrých lidí upevnili ve svém

předsevzetí. Čím více jsme se blížili k datu svatby, tím více ustupovali naše pochybnosti spojené s tímto rozhodnutím. Za tuto milost jsme Bohu velmi vděční. Důležité bylo i to, že v květnu jsme se rozhodli, že se budeme každý den spolu účastnit mše svaté a přijímat Eucharistii, která je pro nás pramenem největších milostí, jaké jsme dostali. **Každodenní účast na mši svaté** je pro nás prvořadá. Je to nejdůležitější pátý pilíř. Možná by to bylo ještě krásnější, kdybychom tento nevysychající pramen objevili dříve...

(podle Milujte sa)

Pojď, podej mi ruku

Žízeň po životě

Známý světový génius Michelangelo řekl jedné hraběnce:

„Mám už vysoký věk a doufám, že si mě Pán brzy povolá.“

Hraběnka se ho soucitně zeptala:

„Jste unavený životem?“

Umělec se vesele usmál a odpověděl:

„Ale kdepak... Ne, vůbec ne. Mám žízeň po životě.“

Přátelé, co znamená „mít žízeň po životě“? **Podle mě je to:** „Utíkat bosý po lesní louce. Skákat přes stromky, lehnout si pod modrou oblohu a „políbit“ oblaka. Umýt si obličej v čisté studánce, otevřít dlaně k nebi, dýchnout na motýla, usmát se bez obav na člověka, který je ve vaší blízkosti, odtrhnout červené jablko a s chutí se do něj zakousnout... Toužit po klidu, krásě, svobodě, prožívat chlad horských potoků, úsměv, polibek a vůni krásného malého dítěte. A při tom všem mít v srdci radost a cítit jeho – našeho Pána. Mít žízeň po životě znamená toužit po věčném životě. **Toužit po Bohu.**

Na těchto stránkách jsem se ujal „nadlidského“ úkolu - přiblížit vám, jak se žije s Bohem. Že je to téměř nemožné? Ano, i já jsem se nejprve lekl. A pak jsem pozoroval život i vás a nakonec jsem udělal závěr: „**Tak by to asi mohlo být. To je nejdůležitější!**“

Přeji vám vše dobré při objevování toho podstatného na tomto světě.

Váš Josef Luscoň SDB.

P. S. Jedná se o stránky plné tajemství. A ještě jakých!

1. Tajemný člověk

1. Místa a čas, kde se zdržuje Pán...

Jestli sis právě teď kýchl, tak si uvědom, že ti z nosu vyletěl vzduch rychlostí kolem 800 kilometrů za hodinu. A to je už rychlost dobré stíhačky či uragánu. (Ještě dobře, že ti nikdo nestál v cestě, protože bys ho musel zachraňovat.)

Ale představ si, Pán nepřichází v uragánu, ale ve vánku... Je to napsáno v Písmu svatém. Takže, ať jsi už kýchl nebo ne, přeji ti hodně zdraví a abys našel Pána.

Úkol dne: „Něco odhodit a něco přibrat!“

Matce Tereze jednou kdosi řekl:

„Jak se cítíte, když vás zahrnují tolika uznáním?“

S úsměvem odpověděla:

„Jde mi to jedním uchem dovnitř a druhým ven. Nikdy nedopustím, aby se mi z toho něco usadilo v srdci.“

„A říká se, že jste světice.“

„Jestli jsem, tak jsem jen tím, čím by měl být každý křesťan.“

Sloužím Pánu, který stále něco nového začíná

Ano. Pán lidí rád překvapuje a stále něco nového začíná. Stále něco krásného tvoří. Má promyšlené, co a jak. **Spustí to v pravý čas.**

Ve svých plánech počítá i s tebou. Buď ve střehu, neboť nenechá na sebe dlouho čekat. A abys obstál, rád ti připomenu, jak na to.

„Šu - šu - šu...“

Základní „vzorec“ jak to mezi Pánem a člověkem funguje, je dán těmito slovy: **Výzva – odpověď.**

Duch Svátý vzbuzuje v duši jemné výzvy, na které čeká odpovědi. Proto musíš být citlivý na jeho vnučení.

Na to, co uslyšíš od něho, máš odpovědět konkrétním činem. Sled takových Božích výzev a lidských odpovědí zajišťuje duchovní růst člověka.

Výsledky se dostaví

U těch, kteří mu nekladou odpor, jsou vidět úžasné výsledky – dělá z lidí „**umělecká díla**“, „**překrásné originály**“. Připodobňuje je Ježíšovi. Ztvárňuje z nich skutečné Boží děti.

To už musíš zkusit!

Pán se zdržuje zejména na **posvátných místech**, **v posvátném čase**, je **při posvátných věcech a úkonech**. Že mi teď vůbec nerozumíš? A to jsi křesťan? No dobře, dobře... Promiň. Uklidni se a odpověz na následující otázky:

1. Víš, kde jsou **posvátná místa** na této zemi?
2. Víš, kdy během roku najdeš **posvátný čas**?
3. Víš, co jsou to **posvátné věci**?

4. Setkal ses už někdy s **posvátným úkonem**?

Ohodnocení:

Pokud jsi sice na každou otázku odpověděl svým způsobem, ale v duchu následujících odpovědí, přiřpiš si bod.

1. Kde je posvátné místo? Tak se nejprve zastav. Podívej se doleva a doprava... A pak dopředu. Je to kostel, sakristie, klubovna, basketbalový koš, roh fotbalové branky, hora s nádherným výhledem, tvé tajné místo v lese, místo, odkud vidíš západ slunce,... Ale je to i srdce člověka,... Pamatuji, že posvátné místo je tam, kde cítíš přítomnost Pána.

2. Jak „najdeš“ posvátný čas? Aha! Ale vždyť je to zejména čas modlitby, mše svaté, mše svaté, čtení Písma svatého, čas přijetí jiných svátostí. Je to i čas strávený při dobré hudbě, v přátelském rozhovoru, čas nádherného gólu, okamžik krásně hozeného koše. **JE to tehdy, když potkáš Pána.**

3. A jsou zde i posvátné skutečnosti! Chceš je pojmenovat? Dobře. Je to kříž, křtitelnice, mešní kalich a paténa, oheň, voda, mušle, trouba, kronika ministrantské skupiny, dotek přítele, tvé jméno,... **Jsou to ty věci, kterých se Pán „dotkl“ svou láskou.**

4. Chceš něco vědět i o posvátných úkonech? Dělá je kněz ve svátostech. Ale i jiná gesta jsou nesmírně důležitá. Může to být pohlázení dítěte, podání ruky ke smíření, sepnuté ruce k modlitbě... **I toto „řídí“ Pán.**

Jaký je závěr tohoto pokusu?

Pokud jsi alespoň jednou odpověděl při každé otázce správně, je to velmi dobré. Proč? Nebo víš, kde se nachází Pán, víš o čase, ve kterém tě čeká, víš při jakých skutečnostech je přítomen. Představ si, **je tam, kde jsi ty. Víš o něm, a zbývá ti už jen jedno:**

„Odemkni si duši!“

Odemkni svou duši a pusť Pána do svého nitra. Otevři se pro krásu, dobro, lásku, barvu, pro jiného člověka... Pán tě chce navštívit, neboj se ho. Pusť ho do své duše. Zachraň v sobě smysl pro posvátno. Neboť v něm přichází k nám Pán.

Pokus o seznámení se

Zkusím tě v následujících tématech seznámit s Pánem, ale i se „sebou“ samým. Zkusím to, i když tebe i Pána znám jen tak trochu. Ale jak přijmeš Pánovu výzvu: „Pojď, podej mi ruku“, když nebudeš alespoň trochu vědět, kdo to je?

Tak pojď do té dobrodružné akce... Musíme hledat jeho tvář. A pomůžeme si při tom všem dobrým, co je kolem nás.

Slyšel jsi to?

Pán do nás uložil úžasné schopnosti, jak měnit tento svět k dobrému. Ano, ale nejde to skokem. **Máme v sobě velkou moc, jak měnit věci, ale postupně.**

Jaký náklad nosíš ve svém srdci?

Po stavbě běhá dělník s prázdným kolečkem. Zastaví ho mistr a ptá se ho: „Proč běháš s prázdným kolečkem?“
„Víš, normy jsou tak vysoké, že už ani nestačím nakládat.“

Životní moudrost

Přestože život často zrychluje své tempo, na to podstatné ti musí zůstat čas. Zastav se a zeptej: „Kam a proč?“ A proveď si, jaký náklad nosíš ve svém srdci.

Co jsme prožili

Pouť ve Žďárci

V neděli 2. července v 10:45 se ve slavnostně vyzdobeném farním kostele sv. Petra a Pavla ve Žďárci konala poutní mše svatá, kterou celebrouval otec Pavel.

Jak se již stalo tradicí, obětní dary přinesly děti v krojích. K slavnostnímu průběhu mše svaté přispěla svým zpěvem místní schola.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se na důstojném průběhu mše svaté podíleli.

R. Mašek

Pouť ve Skryjích

5. července, v den slavnosti svatých Cyrila a Metoděje, se ve Skryjích koná

tradiční pouť. A nejinak tomu bylo i letos. U kapličky nad obcí se shromáždilo velké množství poutníků.

Začátek mše svaté byl stanoven na 11:00 a celebrouval ji otec Pavel. Bohoslužbu doprovázeli hudebníci.

Po mši svaté pozval pan starosta všechny na připravené pohoštění.

Po mši svaté pozval pan

R. Mašek

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

V sobotu 12. srpna v 11:00 se ve slavnostně vyzdobené kapli zasvěcené Panně Marii v Tišnovské Nové Vsi konala poutní mše svatá, kterou celebroidl otec Pavel. Slavnost doprovodila svým zpěvem schola ze Žďárce. Velké poděkování patří všem, kteří se na průběhu pouti podíleli.

R. Mašek

Matičko Kristova, poklade náš,
tolik nás miluješ, stále žehnáš.
Znáš naše bolesti, smutek a trápení,
znáš také nenávisť, závist i zlobení.
Za nás se přimlouvěj u svého Syna,
ať z našich srdcí je smyta vina.

Pouť v Horních Loučkách

V neděli 13. srpna jsme se probudili do krásného slunečného rána. Naše kroky nás vedly ke kapličce Panny Marie Nanebevzaté, kde poutní mši svatou celebroidl v 9:15 otec Pavel. Před ní jsme se pomodlili svatý růženec se slavnými tajemstvími. Bohoslužbu doprovázel na elektronické varhany pan varhaník Jarek z Dolních Louček.

Pozvání Panny Marie na posvátné místo a její vroucí přijetí bylo znát na hojně účasti. Každý z nás ji přišel prosit o přimluvy a zároveň jí děkovat za její mateřské požehnání nejen pro sebe, ale i pro své drahé.

Na závěr liturgie promluvila paní starostka obce Horní Loučky, a pak seznámila všechny zúčastněné s odpoledním programem na hřišti. V letošním roce měli sraz rodáci.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za procítěná slova k Panně Marii, panu varhaníkovi Jarkovi, paní Špičkové za nádhernou pouťovou výzdobu, šikovným místním hospodyňkám za každoročně napečené koláčky a všem, kteří jakýmkoliv způsobem přiložili ruku k dobrému dílu, a zasloužili se tak o překrásný průběh slavnosti.

Když se spojí trpělivost, ochota a láska, člověk si najde čas pro druhé. A s pomocí Boží a pod ochranou Panny Marie se velké dílo vždycky podaří.

Hornoloučáci, děkujeme!!!

Jana Jurná

Lekce pro mnohé

Myš, která se dívá skrz díru ve zdi, vidí farmáře a jeho ženu, jak otvírají balíček. Dostala strach, když viděla, že je to past na myši. Běžela na terasu, aby všechny varovala.

"Doma je past na myši!"

Kuře, které kdákalo a hrabalo, říká: "Promiňte, pane Myšáku, chápu, že je to pro vás velký problém, ale mě to vůbec nebolí."

Tak šel hlodavec k beránkovi a on říká to samé: "Promiňte, pane Myšáku, ale myslím, že nemůžu udělat víc, než na vás pamatovat ve svých modlitbách."

Myška šla ke krávě a ona řekla: "Já jsem v nebezpečí? Myslím, že ne!" řekla kráva.

Myška se vrátila do domu, ustaraná a sklíčená, aby čelila farmářově pasti na myši.

Tu noc zazněl velký hluk od pasti na myši, která chytila svou oběť, žena se běžela podívat, co chytila.

Ve tmě neviděla, že past na myši zachytila ocas jedovatého hada.

Rychlý had pokousal ženu, farmář ji okamžitě odvezl do nemocnice, vrátila se s vysokou horečkou.

Farmář na útěchu připravil výživnou polévku, popadl nůž a šel hledat hlavní ingredience: kuře; Jelikož se žena neuzdravila, přišli je navštívit přátelé a sousedé, farmář zabil jehně, aby je nakrmil, žena se neuzdravila a zemřela.

A nakonec manžel krávu prodal na jatka, aby pokryl výdaje na pohřeb.

Až vám příště někdo řekne o svém problému a vy si myslíte, že vás to netýká, protože není váš a nebudete mu chtít věnovat pozornost, dvakrát si to rozmyslete, „kdo nežije, aby sloužil, neslouží k životu”.

Ve světě není zle kvůli zlosti špatných, ale kvůli nezájmu dobrých.

Takže když vás někdo potřebuje pro své problémy, podejte mu ruku nebo ho povzbudte.

Ať vám nikdy nechybí empatie!

Pamatuj si to velmi dobře, EMPATIE.

(z internetové pošty)

Věděli jste?

Nejdelším modelem železnice na světě se může pochlubit stálá výstava v Miniatur Wunderlandu v německém Hamburku.

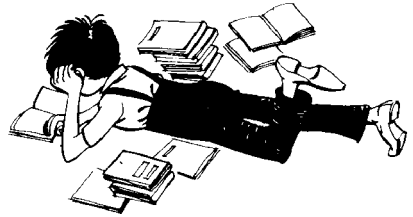

se může pochlubit stálá výstava v Miniatur Wunderlandu v německém Hamburku. Současné tratě v rámci stále se rozrůstající expozice měří 15,7 kilometru, což v září komise Guinnessovy knihy rekordů uznala za nový rekord. Ten předešlý – 12 kilometrů – držela také výstava v Miniatur Wunderland, ale přidáním modelu železnice Monaka svou železniční síť rozšířila. Kolem železnic jsou vybu-

dovány modely celých měst a zemí. Kromě domácího Hamburku a sekce středního Německa tam naleznete také detailní modely měst Skandinávie, Itálie, Rakouska, Švýcarska, Severní a Jižní Ameriky.

(podle KN)

Knižní okénko

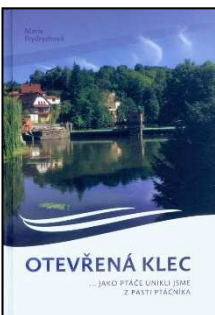

Vojtěch Kodet

Křesťanství a okultní praktiky

Knižka je praktickou příručkou pro křesťany i další zájemce, kteří se chtějí vyznat v učení, praktikách a pojmech, jako je okultismus, magie, ezoterika, alternativní medicína nebo New Age. Ve vnímání a hodnocení těchto věcí dnes vládne zmatek. Obchod se „zbožím“, jako je komunikace s duchy, práce s pozitivní energií a různé rituály, doslova kvete. Nejednen křesťan si plete ezoteriku s věcmi víry a snaží se je propojovat.

Vydalo nakladatelství Karmelitánské nakladatelství
cena 215,- Kč

Marie Frydrychová

Otevřená klec

Nevím jestli je rozumné psát svou vlastní autobiografii, ale prožila jsem tak zajímavý život a poznala jsem tolik nádherných lidí, že jsem se pokusila ta podivná léta od mého obrácení v roce 1981 až po současnost, zapsat. Otevřená klec je pokus vystihnout, co všechno se může stát obyčejné ženě, když přestane spoléhat jen na vlastní síly a začne víc spoléhat na Boží milost. – Marie Frydrychová

Vydalo nakladatelství B. Jedlička
cena 220,- Kč

Přírůstky v knihovně

Obecní knihovna Dolní Loučky hlásí další přírůstky náboženské literatury. Neváhejte a přijďte si půjčit:

Ambros, Pavel: Laik a jeho poslání

Altrichter, Michal: Umění důvěrnosti. Vyprávění o řeholním životě

Barhoň, Jiří: Pane faráři, já vás budu muset zabít!

Duka, Dominik: Škola vnitřní modlitby

Gallagher, M.P.: Křesťanství a moderní kultura

Grün, A.: Jak zacházet se zlým

Půst

Moc nad bezmocí

Kříž

Spiritualita zdola

Hochmann, F.: Když mluvili proroci

Jan Křtitel Maria Vianney mezi námi

Koláček, Josef: Kapka krve

Křivohlavý, Jaro: Povídej, naslouchám

Lehmann, K.: Duchovní jednání

Marshall, Bruce: Plná slávy

Novéna ke svaté Ludmile

Novéna ke svatému Ignáci z Loyoly

Novéna s Romanem Guardinim

Nouwen, H.: Proměň svůj nárek v tanec. Kráčet v těžkých časech s nadějí

Pitřha, Petr: Svaté patronky Evropy

Renč, V.: Popelka nazaretská

Rinserová, L.: Mirjam

Schulz, Karel: Legendy a invokace

Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce. Informace

Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce. Modlitby

Stinissen, W.: Modlitba Ježíšova

Šli se silou stále větší (životopisy světců)

Špidlík, Tomáš: Na druhém břehu

Štivar, B.: Modlitba otců pouště

Texty mystiků v dějinách spirituality

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť v Rojetíně

Mše svatá v sobotu 9. září v 9:00 hod.

Pouť ve Řikoníně

Mše svatá v sobotu 9. září v 11:00 hod.

Pouť na Ostrovech

Mše svatá ve čtvrtek 28. září v 10:00 hod.

Adorační den ve Žďárci

V neděli 24. září. Po mši sv. bude vystavena Nejsvětější Svátost k tiché adoraci, která bude zakončena v 18:00 hod. svátostným požehnáním.

Adorační den v Dolních Loučkách

V pondělí 25. září. Od 13:00 bude vystavena Nejsvětější Svátost k tiché adoraci, která bude zakončena v 18:00 hod. svátostným požehnáním.

Adorační den v Olší

V pátek 29. září. Od 13:00 bude vystavena Nejsvětější Svátost k tiché adoraci, která bude zakončena v 17:00 hod. svátostným požehnáním a následovat bude mše sv.

Změna vyhrazena

BOŽÍ STOPY

**Bůh nás nesmírně miluje, je opravdu dobrý.
Pojďme spolu objevovat lásku a dobrotu Boha.**

V Písmu svatém čteme:
Boha nikdo nikdy neviděl.
A přece věříme, že
Bůh existuje. Co myslíš?

Jak se Bůh zjevuje v našem světě?

Hajný se šel projít do lesa se svým malým synem. U jednoho rozbahněného místa hajný řekl: „Dnes ráno zde byla liška, srna a dva divoáci.“ Syn se rozhlédl a zeptal se: „Jak to víš? Vždyť tady není žádné zvíře!“

Otec se zasmál: „Nechali zde však své stopy.“

Mnozí z nás si občas myslí, že Bůh není, protože ho nevidíme. On nám však zanechal ve světě své stopy. Jak hajný podle stop ví, který živočich kde byl a kam šel nebo zda je zraněný, i my se z Božích stop ve světě můžeme o něm hodně dozvědět.

Svatý Pavel v jednom ze svých dopisů říká, že **poznáváním stvořených věcí můžeme poznávat Stvořitele.** (Řím 1,19–20)

Jak tomu lze rozumět?

Podívej se na květ. Je stvořen tak úžasně, že svou krásou přináší lidem radost a včely mohou z něho sklízet pyl.

Nebo kočka. Má hmatové fousy, vysouvací dráčky a přesně ví, jak se má odrazit, aby se dostala na větev stromu.

Celá příroda mluví o tom, že nic není stvořeno náhodou.

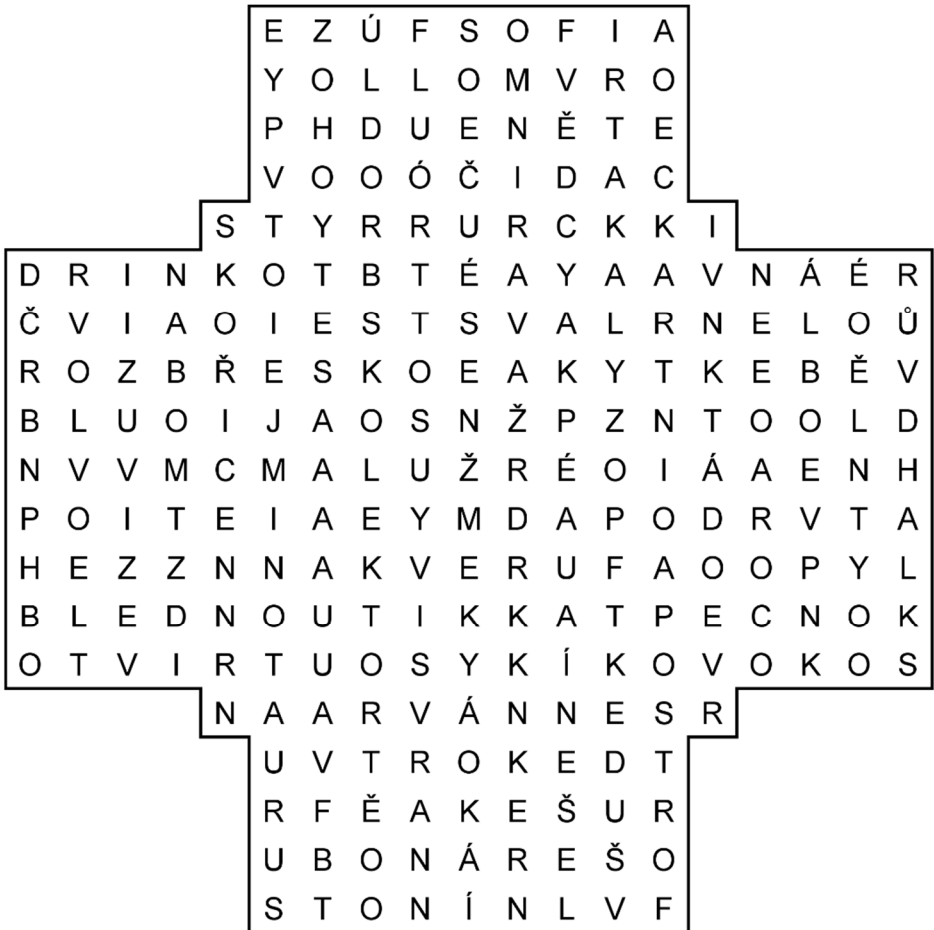
Také postavení naší Země ve vesmíru a její vlastnosti mluví o tom, že nic není náhoda.

- Otáčením Země se střídá den s nocí a roční období.
- Kdyby gravitační síla Země, která všechno přitahuje, byla o málo větší nebo menší, život na Zemi by nebyl možný.
- Kdyby oběžná dráha Země byla blíže ke Slunci, bylo by na Zemi příliš horko. Kdyby byla dál, bylo by na Zemi příliš zima pro život.

Dnešní luštění uvedu malý příběhem:

Peršan Chosroes, který v posledních dnech vlády císaře Fokase obsadil Egypt a Afriku, dobyl v roce 614 Jeruzalém, kde povraždil tisíce křesťanů a odnesl do Persie kříž Páně, který Helena postavila na hoře Kalvárii. Fokasův nástupce Hérakleios, pohnutý myšlenkou na útrapy a strašlivé válečné nehoráznosti, usiloval o mír, ale Chosroes, opilý dobýváním, ho nepřipustil ani za neférových podmínek. Heraklios se tedy dostal do krajní tísně, vroucně hledal pomoc u Boha neustálým postem a modlitbami a díky jeho dobrému vnuknutí shromáždil vojsko, vstoupil do boje s nepřítelem a zvítězil nad třemi Chosroesovými vojevůdci a třemi armádami. Chosroes byl těmito porážkami zlomen, a když se v roce 628 chystal na útěku překročit Tigris, prohlásil svého syna Medarse za partnera ve svém království. Chosroesův nejstarší syn Siroes si tuto urážku vzal k srdci a zosnoval spiknutí s cílem zavraždit svého otce a bratra, které uskutečnil brzy po jejich návratu domů. Poté získal od Hérakleia království za určitých podmínek, z nichž první byla, že mu vrátí kříž Pána Krista. Kříž tedy dostal zpět poté, co byl čtrnáct let v moci Peršanů, a roku 629 přišel Heraklius do Jeruzaléma a se slavnostní pompou ho nesl na horu, kam ho nesl Spasitel. Tato událost byla poznamenána slavným zázrakem. Heraklius, který byl ozdoben zlatem a šperky, zůstal stát u brány, která vede na horu Kalvárii, a čím více se snažil jít vpřed, tím více se zdálo, že je zadržován, což jeho samotného i všechny, kteří stáli kolem, velmi udivilo. Tehdy promluvil Zachariáš, patriarcha jeruzalémský, a řekl: Všichni se snažili, aby to nebylo tak, že neseš kříž v rouše vítěze a ukazuješ příliš málo z chudoby a pokory Ježíše Krista. Pak Heraklius odhodil knížecí oděv, sundal si z nohou boty a v **najdete v tajence** snadno dokončil svou cestu a postavil Kříž opět na stejném místě na Kalvárii, odkud jej Peršané odnesli. To, že Heraklius postavil kříž na stejné místo, kam ho poprvé zasadil Spasitel, způsobilo, že každoroční svátek Povýšení svatého Kříže se od té doby stal ještě slavnějším.

adat; aktér; apostrof; blednouti; dekort; dělnictvo; drink; država; dvůr; Etiop; Evka; farnost; fluór; fond; fúze; hovořit; katr; kešu; kolektor; koncept; kvér; lešení; menu; minotaurus; moll; neon; neutrony; niob; oblá; obor; obuv; ohoz; okos; orel; otka; ozdravení; ráno; Roco; rohy; rozbřesk; sběrák; sety; skla; skořice; Sofia; soprány; soumrak; ston; strop; sval; teokracie; teze; trakce; tuky; ufon; unie; vesla; virtuos; volvo; vryp; všude; vykupitelé; yzop; zluč; žula

Něco na závěr...

Na zastávce stojí autobus připravený k odjezdu. Běží za ním celý zpocený muž a křičí: „Pane řidiči, zastavte, jinak nestihnou práci!“

Řidič chce odjet, ale cestující ho přesvědčí, aby počkal. Chlapík doběhne k zadním dveřím, naskočí, dveře se zavírají, on si vítězoslavně oddychne a praví: „Revize jízdenek.“

„Jirko, proč jsi nakreslil tatínkovi zelené vlasy?“

„Protože nemám plešatou pastelku!“

Dvě děti bobují. Maminka jim říká: „Musíte se střídat, když máte jen jedny boby.“

„Mami,“ povídá starší z bratrů, „ale to je přesně to, co děláme. Já je mám na cestu dolů a on na cestu nahoru.“

Turista se ptá majitele horské chaty: „Jak se nejrychleji dostanu na ten vrchol hory?“

Majitel odpoví: „Když za vámi pustím našeho psa...“

Na rodičovském sdružení: „A nezlepšil se náhodou můj syn?“

„Ale jistě, váš podpis falšuje daleko lépe.“

Venku je tak horko, že už nepoužívám opalovací krém, ale grilovací koření.

„Byla jsem úplně blbá, když jsem si tě vzala.“

„Já vím, já byl zamilovaný a nevěštil jsem si toho.“

„Karle, až doposloucháš ty U2, tak U3 nádobí.“

Miluji knihy, které vás rozbřečí už na první stránce. Ted' čtu učebnici matematiky pro devátý ročník a je to fakt síla.

„Tati, už je mně osmnáct. Jsem dost starý na to, abych jezdil naším autem?“

„Ty jo, ale auto ne.“

Víkend museli vyrobit v Číně.

Protože nikdy dlouho nevydrží.

Nekoukám na svůj bankovní účet.

Co oči nevidí, to srdce nebolí.